

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

579

UR MIN PORTFÖLJ.

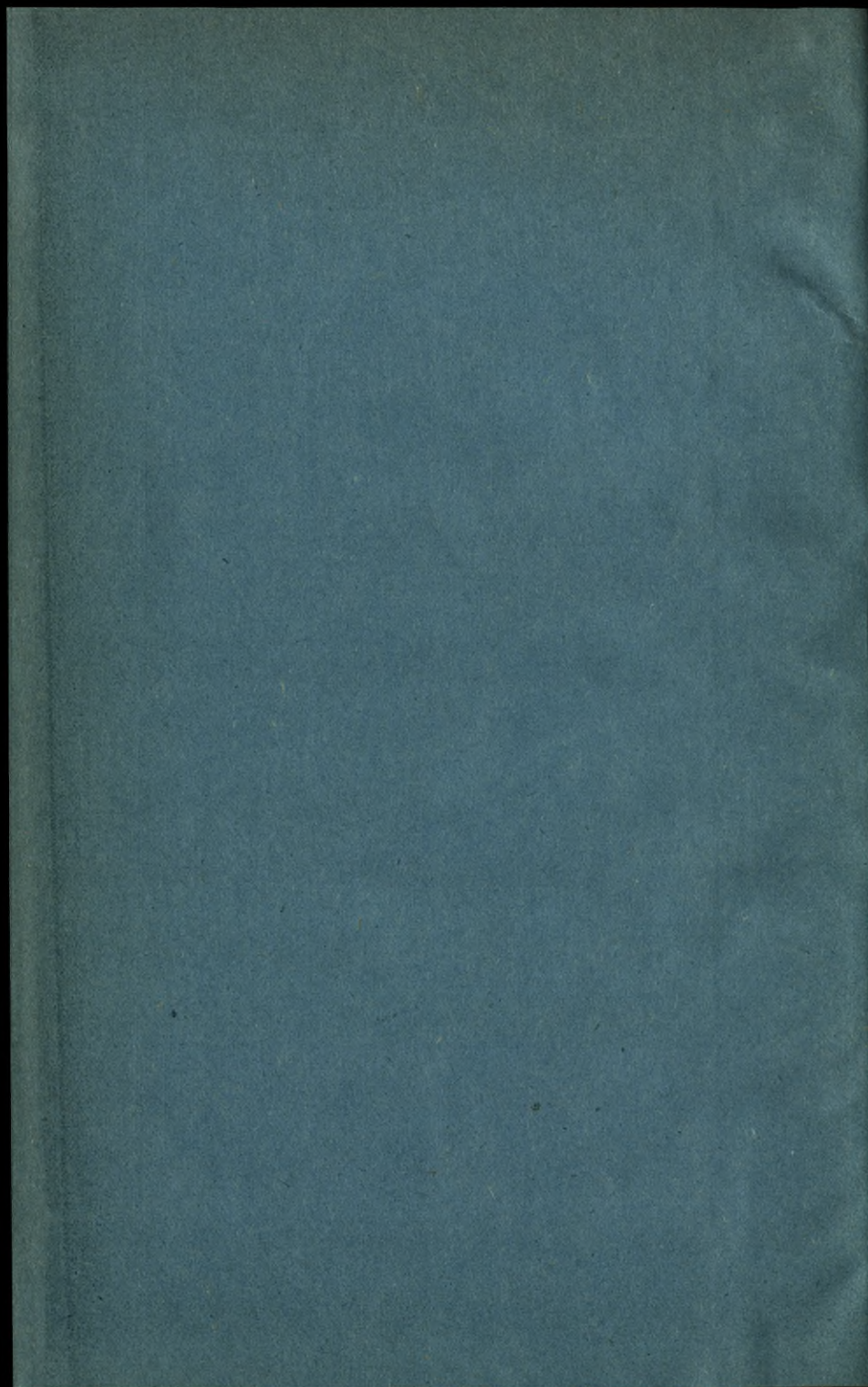
AF

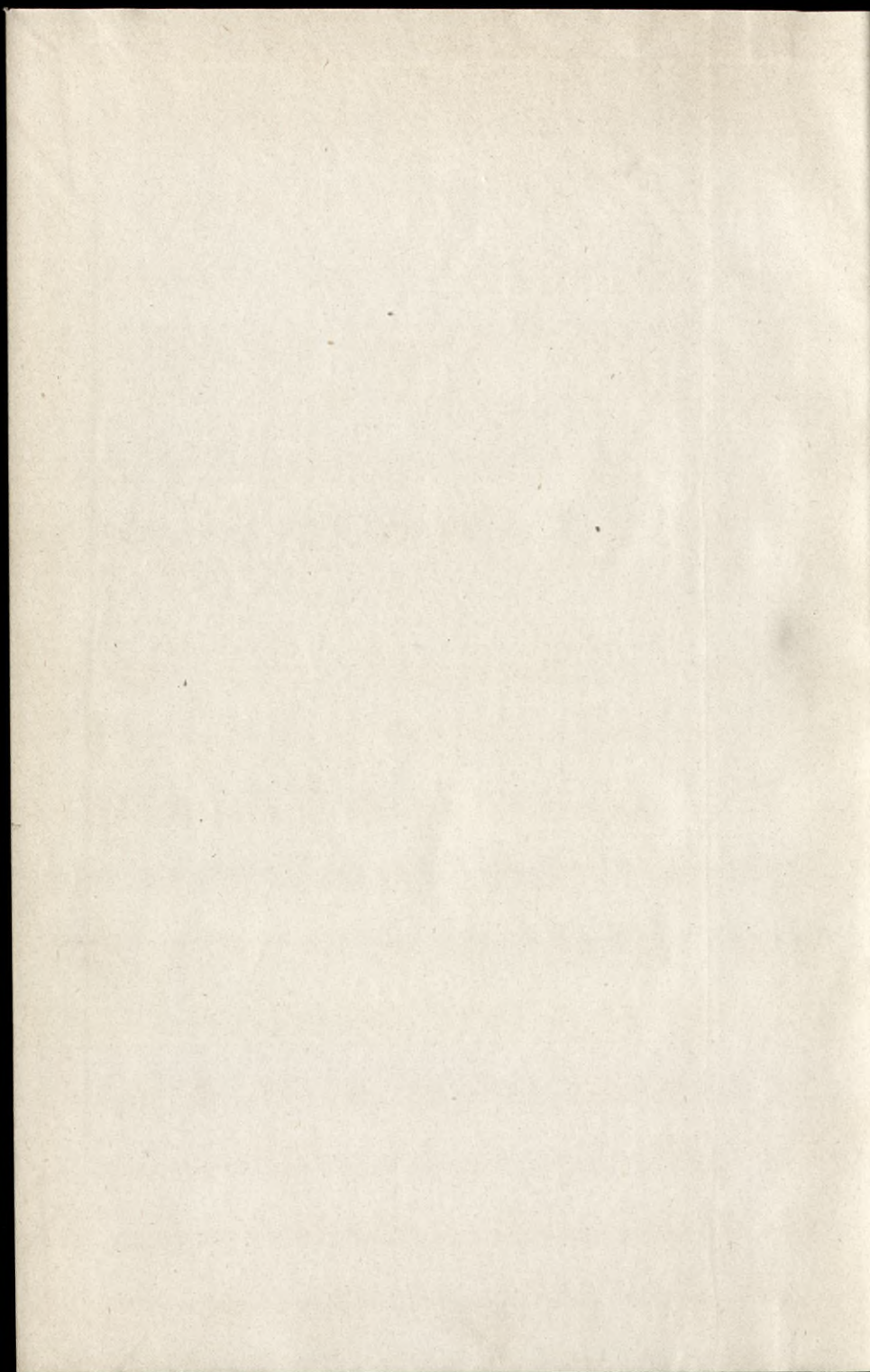
H. B—n.

GÖTEBORG.
FÖRF: S FÖRLAG.

UR MIN PORTFÖLJ.

AF

H. B—n. (*Beckman*).

GÖTEBORG,
Göteborgs-Postens Boktryckeri-Aktiebolag,
1882.

UR MIN PORTFÖLL.

H. B. II

A X.

71

N:o 1.

Till min lille son!

På hans 1-åriga födelsedag.

Du, liten kärlek, som mot mamma blickar,
Uti ditt ögas djup hvad läses der?
Du dyre skatt, som Himmelen mig skickar,
Du, som är modershjertat, o! hur kär.

Det språk, du jollrar, nog ej mången känner,
Men *mig du* lärt det, jag dig re'n förstår.
Och när en daggens perla ögat bränner,
Då kysser mamma varsamt bort din tår.

När ögat öppnas — och jag famnen sträcker,
Min högsta fröjd jag slutar ju deri,
Och när *du* sjelfmant mot mig famnen räcker
Säg — kan jag *då* väl lyckligare bli.

Och när de läppar små, så ljuft hörs stamma,
Och dag för dag vår älskling växer opp —
Hur *heligt* låter *nu* ej ordet: "Mamma".
Du liten skatt, du faders, moders hopp!

Må jag för dig blott icke Herren glömma —
Han, som dig gett, Han skydde ock din stig.
Må jag af svaghet dina fel ej gömma,
Men genom *Honom rättast* leda dig.

Gud skydde dig, och engeln i ditt öga,
Det oskuldsbref som Herren barnet ger.
Ack! blicka lika öppet mot det höga
En gång, då världens frestelser du ser.

N:o 2.

Till E . . .

18 ⁴/₅ 82.

”Om jag kunde, som jag ville sjunga”,
Dig, min älskling, skulle sången nå.
Orden hvila matta på min tunga,
Dock, du käre, kan dem nog förstå.

Vårvind lifvar! Och i berg och dalar,
Ljuda millioner foglars sång,
Hur dess jubel till vårt hjerta talar,
Verlden synes mer ej mörk och trång.

Hur dess qvitter tjsar håg och sinne,
Hur vår barndomstid på nytt vi se!
Hvarje sorg blir blott ett flyktigt minne;
Man kan ju åt ledsnaden ock le.

Lilla fogel, skall jag tyst väl vara,
När den Högstes lof du jublar nu?
Jag kan tänka — du kan högre fara;
Honom lof vi båda egna ju.

Då du lätt dig upp till molnen svingar,
Fängslas jag vid låga jordens grus.
Ty du eger hvad jag saknar — vingar.
Du får simma i ett haf af ljus.

Stundom bygger du ditt lilla näste,
Flyttar in med maken i ert bo.
Hur du vakar vid ditt lilla fäste,
Att de små få blifva der i ro.

Vill din ovän då din glädje störa,
Du ditt späda lif ej spara vill.
Äfven människor dig pläga göra
Smärta, fast de tjasas af din drill.

Sårar ovän mig — hvad står mig åter,
Om han stämplar mot mitt hjertas frid.
När de håna, då mitt hjerta gråter,
Hur de glädjas åt hvar bitter strid!

Jag blef fången — och jag slöts ju gerna —
I en boja — utaf rosenrödt.
Kärlek är ju lifvets klara stjerna.
Utan den blir allting kallt och dödt.

Älskar han mig, då jag icke frågar
Efter andras orättvisa tal —
Om blott kärlek i hans öga lågar,
Kunna andra ej mig göra qval.

Lille fogel! Flyg med snabba vingar
Till min egen dyre älsklings tjäll.
Säg, att du ifrån hans maka bringar
Löftet, att hon skall bli god och snäll.

Ser han sorgsen ut, så börja sjunga —
Säg, för mig du sjungit samma sång.
Sitt på högsta masten, du, och gunga;
Gif en kyss från mig så lång, så lång.

Qvittra sedan du uti hans öra,
Att hans egen H—g längtar så,
Att hvar stjerna brukar från mig föra
Mången helsning i det djupa blå.

Flyg nu genast! Du ej här får stanna.
Ty han längtar stundom efter mig;
Stryk med vingen på hans höga panna
Och tag tusen kyssar hit med dig.

N:o 3.

Till E . . .

18 ²/₉, 80.

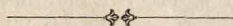
Sist jag skref, då smekte vårvind kinden,
Jorden klädde sig i hoppets skrud.
Bladen börja falla nu från linden.
Snart nog tystna foglars jubelljud.

Till mitt inre svaga qvittret tränger.
Lilla fogel! Jag ej glömmet dig.
Ännu hoppets krans i hjertat hänger,
Som du flätade i vår åt mig

Utaf toner, rena, sköna, klara.
Jag var sorgsen och du gaf mig mod.
Kunde jag så ömt dig rädda bara,
Nu då hösten kyla vill ditt blod.

Flyg till söderns solbeglänsta dalar,
Njut af lifvet, som dig Herren gaf,
Sjung som *nu* i Nordanskogens salar,
Kom se'n åter och finn här din graf!

Dock flyg först nu till min älsklings hydda,
Sjung att hösten kyler ej min tro!
Må nu Herren dig och honom skydda.
Båda glädjas — ega lugn och ro.

N:o 4.

Till min mor.

18²⁸/₁₀ 74.

Minnets engel till mitt hjerta talar,
Hör du, dyra Moder, ock dess röst?
Han mig förer till min barndomsdalar,
Der jag alltid fann hos dig min tröst.

Skilda åt, jag nu på längtans vinge,
Färden styrer till min moders tjäll.
Om jag kunde — O, om blott jag finge —
Gifva dig en enda kyss i qväll.

Åren fly! Vi hinna knappast ana,
Att vår barndom, ungdom redan flytt.
Sorg och glädje skifta på vår bana;
Fast vi åldras, — bli vi barn på nytt.

Ack! må alla goda englar vaka
Öfver henne, som mig lifvet gaf.
Alla få vi njuta — och försaka;
Alla sänkas vi i glömskans graf.

Gud beskydde dig, du dyra, kära!
Mina tankar gästa dig i dag,
Må din ålders dag blott glädje bära,
Du få länge lefva, önskar jag.

Då jag sjelf ej får till mamma ila,
Sänder jag min egen ljufta bild.
Må densamma mot ditt läpp-par hvila.
Jag är hos dig, fast ifrån dig skild.

Kyss mig mamma, som i fordna dagar.
Med ett hopp, så var jag i din famn.
Vi ej knota få på ödets lagar;
Fast vår smärta ofta byter namn.

Se på bilden! Tro, hos dig dock nära,
Jag med tanken, bönen, hjertat är.
Gud välsigne dig, du dyra, kära!
Liten gåfvan är, som följer här.

N:o 5.

Till E . . .

1878.

Du ljumma vind, som öfver hafvet flyger,
Du mörkblå våg, som E—s farkost bär,
Säg honom nu: till honom tanken smyger;
Lär honom tro: han är och blir mig kär.

Lär honom älska mig, så ömt tillbaka;
Låt honom komma trofast hem till mig.
Din kärlek, älskling, vill jag ej försaka.
Mitt hopp, min frid, allt sätter jag till dig.

N:o 6.

Till E . . .

18²²/₁₂ 77.

Tankarne få öfver hafvet flyga;
Endast så vi mötas få i dag.
Jag kan icke till din sida smyga;
Icke känna hjertats varma slag.

Men till Himlen dock min bön får stiga,
Ifrån hjertat till Allfader gå.
Helga englar skola den inviga
Och jag svar på bönen's frågor få.

I Guds skydd jag lemnar dig och alla,
Som mitt hjerta allra närmast stå.
Hvad är säkrare än anbefalla
Oss deri, samt våra kära små.

Ej jag får på dina läppar trycka
Någon kyss! Ej säga att du är
H—gs hopp, dess frid, dess fröjd och lycka,
Säga, att du är mig *mycket* kär.

N:o 7.

På Hisingen.

18 ¹²/₈ 78.

Lilla blomman hos mig återväcker
Minnets af förflutna, glada da'r.
Vintern nu sitt hvita täcke sträcker,
Under snön hvar blomma tyst sig dra'r.

Ack! i sommar ju hvar blomma myste.
Purpurfärgad ros uppå sin gren.
Hur hvart öga då af glädje lyste;
Bryta er man icke då var se'n.

Äfven *hon, han*, älskade er alla,
Men för min skull bröt han er utaf.
Nu I vissnat — alla bladen falla —
Blomman bäddat under snön sin graf.

I den rosen daggens perlor föllo,
Och på bladen mången fjäril satt.
Om I lefden nu — hvem tron I skulle
Få er då? Jo! han — min högsta skatt.

Späda strå, du som för vinden böjde
Fulla axet mången sommarqväll,
Framför alla först hos dig han dröjde,
Bröt dig — gaf mig och mig gjorde säll.

Blyga blomma ibland syskons skara,
Dig jag håller kär, du lilla blå;
Ty ditt namn skall ju en bön ock vara.
Han det nämnde; kan du då förstå.

Så han samlat har er *alla, alla*.
I mitt album jag er lägger in.
Honom, älsklingen, jag ock plär kalla
För mitt hjertas *allt, min — min — min — min*.

N:o 8.

Till min i Paris bosatta syster.

18²⁹/₃ 82.

Hvi flyger tanken hit upp till Norden,
Det land du lemnat, men dock har kärt?
Ack vet, — det heter ju fosterjorden;
Hvad finns för menskan väl mera värdt?

Dess sjöar, kullar, dess skogar, dalar,
Från barndomstider man älskat har.
Allt blott om lekar, om minnen talar.
Om moder, syster, om vänner — far.

Här stod din vagga — hit leker hågen;
Här talar *fordom*, om kärt *som var*.
Här slår mot stranden än Mälardågen;
Och kära grafvar du också har.

Dock — du har make och barn, samt vänner,
Allt, hvad som lifvet för oss gör kärt.
Men längtan, syster, som nu du känner,
Gör fosterlandet ju *dubbelt* värdt.

Hur många gånger i vinterqvällen,
Då allt är tyst och dig intet stör;
Du ser i minnet de dyra ställen,
Dit tanken gerna vallfärder gör.

Der drömde barnet, så många drömmar,
Och ungmön njöt uti lifvets vår.
Här brusa ännu de kära strömmar,
Och Necken tjusfullt sin harpa slår.

Ack! låt de toner till hjertat tala!
Tyst! hafvets konung nu sjunger så:
Låt Necken, qvinna, dig nu hugsvala
Och lyss till sången, som tona må.

I nordanlanden, der norrsken flammar,
Der vinterkylan så bister är.
Du må väl glädas, du derfrån stammar,
Du sett dess kullar, dess klippor, skär.

Men himlens Fader till jorden sände
En engel ned — känner du hans namn?
Han menskans håg till ett annat vände.
Han ville sluta än mer i famn.

Hon ville skåda än flere under;
Ty fosterlandet för litet var.
Hon här sett solen — hört åskans dunder.
Männ' annat land, något annat bar?

Men hur hon sökte omkring i världen,
Till hemmets kuster står hennes håg.
När nog hon njutit, hon styrde färden
Hän till den trakt, der hon dagen såg.

Den frid, hon saknat, hon åter kände;
Hon njöt af allt uti högans Nord.
Och tåren varma, som ögat brände,
Var blott af fröjd öfver fosterjord.

Då flydde engeln, som tjusat sinnet,
Sin vanmakt säkert han insåg då;
Ty emot frestelsen stred ju — minnet.
Som hjertat kom att af längtan slå.

Och Necken slutat, hans harpa tystnat,
Han sjunker ner uti mörkblå våg.
Men Ægirs döttrar, lik dig, ha' lyssnat,
Och börja lifvet med nyväckt håg.

Så får du drömma, när längtan tärer,
Och tåren följes af ännu fler.
Intill det sista man *hoppet* närer,
Och uti *allt* det oss styrka ger.

För flere år se'n, i dag på dagen,
Du slöts i älskande modrens famn.
Nu afstånd skiljer — I derfor klagen.
Du funnit *hemmet* på annan strand.

Må friden gästa, hvarthän du länder;
Din bana törnfri till målet gå.
Om himlens Fader dig *pröfning* sänder,
Så lär hans kärlek att rätt förstå.

Och nu, Gud skydde min enda syster,
Mång' hjertlig lyckönskan från mig tag.
Från Annas mun, kan du, om dig lyster,
Få många kyssar, låts det *är jag*.

N:o 9.

Till E . . .

1879.

Ack! till dig min själ med längtan ilar
Nu på årets första helga dag.
Jag med tanken hos min älskling hvilar;
Du, mitt hjertas varma önskan tag.

Må ej något dig ifrån mig rycka,
Gud beskydde dig, du vännen kär!
Du mitt lif, min fröjd, mitt hopp, min lycka,
Fjerran är du och ändå mig när.

Ej kan haf och länder vänner skilja,
Då två hjertan älska ömt hvarann.
Hvad du önskar är för mig blott vilja.
Är din kärlek lika varm och sann?

Må hvar önskan, som ditt hjerta känner,
Uppfyld bli, och glädjen följa dig.
Må du fröjdas få bland maka, vänner.
Gud dig skydde! Fjerran ifrån mig.

N:o 10.

Till E . . .

1878.

På skyhög våg igen min E—l bryter
Sin bana fram med hoppfullt mod och sinn.
Om stormen ock ikring min älskling ryter,
Han tror på Gud samt gläds, att han är min.

Densamma väg du många gånger farit
Samt tänkt på Hegedik kanske också.
På samma farkost hon med E—l varit,
Förtjusad af de mörka vågor blå.

Tryckt i din famn, jag känner ingen smärta —
Flytt har hvar' oro, som mig ängslat så —
Då bor blott hoppets engel i mitt hjerta.
Och emot ditt det kärleksfullt får slå.

Jag sitter ensam nu i hemmets sköte;
Ty nyss min älskade ifrån mig for.
Du kommer åter snart, och till ditt möte
Jag ilar mot dig med en fröjd så stor.

Ej alltid prosa man i verlden finner,
Den blandas stundom ju med poesi.
Ifrån sitt eget jag man detta vinner.
Vi blott försöka, och det finna vi.

Låt glädjen le också i E—ls öga —
Slå bort bekymret! — Lifvet är så kort.
Att sörja, tänka oftast båtar föga,
Det jagar glädjen endast från oss bort.

N:o II.

Till E . . .

1877.

Du klara måne, som från fästet blickar,
Till dig jag sänder ock mitt öga opp,
Och tusen helsningar till *honom* skickar.
Han har ju blifvit nu mitt framtidshopp.

Han har ju lemnat nu sin H—gs sida,
Och vid en annan ort han landar snart.
Jag vill hans hemkomst dock med hopp förbida.
Och då uti hans öga blicka klart.

Om ock till dig han skulle blicken höja
Och önska, att — jag vore i hans famn,
Så tyd för honom, det skall icke dröja.
Att emot hans jag byta skall mitt namn.

När ifrån stormig våg han återvänder
Till hemmet, der han sina kära har.
Jag sträcker glad mot honom mina händer.
Och barnen ropa högljudt: "Käre Far!"

Då ifrån mun till mun hans läppar vandra,
I allas ögon "välkommen" han ser.
Vi sluta oss dock fastast till hvarandra,
Och hjertevarmt hans kyss jag återger.

Ja! kära måne genom fönstret blicka,
När på sitt knä han sakta drar mig ner.
Dig "nickningar" vi båda skola skicka;
Vi äro lyckliga! Jag fröjdfullt ler.

Ja, måne lille, gerna får du lyss;
Ty det är lyckan, som skall ordet föra.
Visst kanske ljuder ofta kyss på kyss,
Men hvad gör det? Du måne får oss störa.

N:o 12.

Till min systerdotter.

Vid hennes konfirmation 18¹⁷/₆ 80.

Solen skiner, foglar sjunga,
Allt betecknar lust och vår.
Grenarne af blommor gunga,
Allting uti fågning står,
Kan jag ej min stämman höja
Uti foglars jubel in;
Dessa rader må dock röja,
Att jag tänkt på M—a min.
Uti barndoms första åren
Allt så ljust i lifvet är.

Ack! hur gläds man ej åt våren,
Hvarje sippa blå och skär.
Om man också handen stinger,
Då man rosor plocka skall,
Hvad gör det? Snart läks ett finger,
Gladt man skakar lockars svall.
Ej man skådat menskors hjertan,
Allt på ytan är så glatt,
Ej man känner ordet: "smärtan" —
Tro om godt är ju vår skatt —
Ack! hur hastigt åren ila,
Våren är dock menskan kär,
Foglar än sig vilja hvila,
Än på klippor, än på skär.
Snart du invid altarringen
Tro och löfte Herren ger.
Klarare du skådar tingen,
Tacksamt du till Herren ser.
Värdigt lärar'n tolkat ordet,
Som vår Gud till tröst dig sändt,
Skönare dig allt är vordet,
Ögat blifvit *uppåt* vändt.
Barndomsporten nu sig sluter.
M—a re'n som qvinna står,
Och den tår, ditt öga gjuter,
Är din *barndoms* sista tår.
Men låt barnets tro derinne,
Städs uti ditt hjerta bo;
Flärdlöst alltid i ditt sinne
Följe dig jemt *hopp och tro*.
Skydde Gud din framtidsdagar,
Våren i ditt inre bo.
Kommer sorgen, ej du klagar,
Om du satt till Gud din tro.
Kärlek låt i hjertat lefva
Så till ovän, som till vän.

Må allt godt du eftersträfvä.
Känn dig sjelf i allt igen!
Modern blott dig nu får trycka
Till sitt hjerta innerlig;
Vi dig önska dock: all lycka,
Hviska varmt: "Gud signe dig".
Ack! i mina armar sluten
Har du slumrat mången gång.
Tid på tid se'n dess är fluten,
Då du njöt af saga, sång.
Utaf syskonbarnen alla
Du mig alltid kärast var,
Derför vill jag nederkalla
Godt för dig af menskors Far.
Snart du lemnar fosterjorden;
Männ' vi nå'sin ses igen?
Glöm då M—a ej de orden:
Gud är städs din bästa vän.
Nu farväl! Från onkel sänder
Jag en kyss, en helsuing kär.
Om du lilla asken vänder,
Der ett minne från oss är.

N:o 13.

Hjertats mål.

1874.

Det gifs ett mål, för allt hvad hjertat lider,
Så sjöng min mor så mången, mången gång.
Det var för länge re'n förflutna tider,
Hur log jag icke då åt hennes sång.

*Nu sjunger jag de ofta hörda orden;
Och mången sorgsen sjungit dem på jorden.
De tala om hvad arma hjertat känner,
När smärtan uti hvarje fiber bränner.
När efter pröfningen man kämpat ut,
Man hinner målet ju ändå till slut.*

Det hoppet hyser icke mera jag;
Ty mörka moln sig samla dag för dag
På lyckans himmel, hvilken förr jag såg
Hur leende den för mitt öga låg.
Jag lycklig var från morgonen till qväll!
Ty minsta solglimt gjorde mig så säll.
Men se'n var kampen hård och bitter striden
Och ur mitt inre flydde barnafriden;
Då ljud för örat dyra moderns sång:
Man hinner målet ju ännu en gång.

N:o 14.

Hvad Gud är god.

1874.

Väl smärtans tår en moders öga gjuter,
När uppå bår sitt enda barn hon ser,
Dess kalla stoft i famnen ömt hon sluter;
Men blicken klarnar, munnen åter ler;
Hon minns hans plågor, minns hans sista strid,

Nu har dock älsklingen fått lugn och frid.
När stoftet sänkes i den kalla jord,
Hon hviskar genom tårar:

"Gud är god".

När barnet agas för begånget fel,
Men efter agan allt blir åter väl,
Det kysser modren och ber henne tala
Om Himlafadren, som kan allt hugsvala.
Det lyss till orden och det gömmer dem
Samt blickar upp till alla stjernors hem.
I modrens famn dess afbön blifvit gjord;
Det hviskar: "Mamma

Gud är mycket god."

När uppå hafvet — med dess tusen under —
Den trötte seglar'n ändtligt landet ser,
Han känner stormen, uti farans stunder;
Nu med en mun så andaktsfull han ber.
Han knäpper samman sina bruna händer,
På väderbiten kind en tår man ser.
Han ber en bön för maka, barn och vänner
Och i sin själ den starke mannen känner,

Att Gud är god.

Den girige ses guld i högar samla,
Han bygger luftslott, hvilka likväl ramla;
Det är ej säker grund han bygger på,
Derför hans lycka snart försvinna må.
Han bryr sig ej om likars nöd och smärta,
Blott guldets klang kan öppna dårens hjerta.
Sitt guld han gömmer i den svarta jord
Och hemskt från honom ljuda dessa ord:

Att Gud är god.

När lifvets afton sakta ner sig sänker,
För någon vän, vårt hjerta håller kär,
Man klagar högljudt, men ändå man tänker:
Han går snart bort, men blir oss ändå när.
Snart smärtans rop och plågan äro slut,
I Jesu namn sin suck han andas ut:
Man vännen sänker ner i svartan jord;
Men hviskar ändå:

Gud är mycket god.

N:o 15.

Till Magda C.

När helig andakt till ditt hjerta strömmar,
Tag då en önskan af din "barndoms" vän.
Hon sjelf har drömt en gång desamma drömmar
Och känner dem — ack! ja, så väl igen.

Vid altarfot så rörd du snart nog dignar
Och ber med barnasinnets frid och ro.
Med tåradt öga fadren dig välsignar.
Och modren? *Hvad* kan i dess hjerta bo?

För hennes blick, snart år tillbaka ila.
Hon minnes godt de första späda år
I hennes famn du fann den bästa hvila.
Din barndom flytt, du re'n som qvinna står.

Med hvilken oro hon vid vaggan vakat,
Med hvilken kärlek hon kysst bort din tår!
Ack! modershjertat *allt* för dig försakat;
En gång som mor, du bättre allt förstår.

Du var den största pant på jordisk lycka,
Som himlen sände till din moder kär.
Må icke döden henne från dig rycka;
Af *henne*, Magda, mycket godt du lär.

Må ej din barnatro af smärtan pröfvas,
Förr'n du får kraft att tåligt bära allt.
Må ingen kär dig allt för snart beröfvas;
Ty då syn's allt, så glädjelöst och kallt.

Vill världen dig med svekfullt sken bedåra,
Så minns att ränkfull hon dock alltid är.
Det gifves mycket, som kan menskan såra,
Men af en verklighet man mycket lär.

Din faders ömhet och din moders hjerta,
Ej bättre skatter Himmelen dig gaf.
Der kan du le, *der* gråta ut din smärta.
Af deras kärlek, du din styrka haf.

Le Magda; le ännu i ungdomsåren,
Och se din framtid mot med hoppfullt mod.
Visst, bakom löjet, oftast döljes tåren,
Men *minns i allt*, att Gud är vis och god.

Ej full af rosor lifvets väg man vandrar,
Nog något törne stinger menskans fot,
Dock man blir lugn; ej högre vishet klandrar,
Man söker allt fördraga utan knot.

Styrk, Magda, nu din tro vid altarringen,
Och blicka tacksamt från din barndomsverld.
Hvad väntar dig? Ack, det vet ännu ingen,
Men börja glad din ungdoms första dag.

Din barndomstid nu bakom dig sig slutit;
Den tid som flytt ej kommer mer igen.
Men hvarje löje, och hvar tår du gjutit,
De äro minnen, hvilka vaka än.

Må på din bana himlens englar vaka,
Och barnaoskuld skydda dina da'r;
Då kan en gång du tacksamt se tillbaka,
Och glädjas åt det som nu är och var.

Och gamla mormor — se med vörndnad tåren —!
Välsignar barnabarn med barnets tro.
Hon har ju lidit — deraf silfverhåren,
Men i dess hjerta barnets frid tycks bo.

Tag enkla raderna, som H—g sänder;
Låt korset stödja dig på lifvets stig.
Ack! blicka uppåt, hvart din väg sig vänder,
Och minns bland vänner också Hegedig.

N:o 16.

Min Psalm.

Visst solen uppgått, fast i molnens dimma
Hon gömt sig nu, för våra blickar skymd.
O Gud! oss lär i denna morgontimma
Att lofva, prisa Dig i himlens rymd.
Din milda hand, så nådigt oss bevarat;
Vi friska vaknat efter fridfull natt.
Du gode Gud har kärleksfullt förklarad,
Att dina Englar hålla om oss vakt.

Lär oss i dag att med förnöjsamt sinne
Gladt börja dagen, tacksamt sluta den;
Och i vårt arbete vi lyckan finne,
Som dina barn allt intill aftonen.
Hör nu Ditt lof också från våra munnar,
Du gode Gud, Du kärleksrike Far!
Allt i naturen ju Ditt lof förkunnar.
Allt i Ditt hägn Du lika huldrikt tar.

N:o 17.

Vid emottagandet af blommor.

Tack för blomman, Ni af vänskap skänkte;
Tack för noterna Ni H—g gaf.
När jag spelt dem, jag på gifvar'n tänkte,
Blomman vissnad hvilar i sin graf.
Men hvart blad jag tacksamt dock vill gömma;
Jag dem fick på brudens högtidsdag.
Mycket kanske jag också kan glömma,
Men ej gåfvan, som mig gjorde glad.
Och när tonerna se'n smekt mitt öra,
Och jag drömmer mig till forna da'r,
Då jag önskar, att ni kunde höra
Arpis sång så hög, så ren och klar.
Spelad mången gång, den dock blir ny,
Och jag minnes då ock J. B—y.

N:o 18.

“Malmöhus” undergång.

Du lyckans son, som ständigt klagar,
Att jordiskt gods ej *nog* du får;
Som *oftast* knotar mot Guds lagar;
Har *du* för sorgens barn en tår?

Har du en *suck* för dem som lida,
Som mistat *allt*, samt lida nöd?
O, hjälp dem då mot nöden strida,
Ja, gif dem af *ditt öfverflöd*.

Den tår, som enkans öga bränner,
När hafvet ryckte bort dess *allt*,
O, torka den, först då du känner
Dig handla, som dig Gud befallt.

Förr egde hon ju uti världen
Allt, hvad som fröjd och lycka gaf.
Men "Malmöhus" gjort sista färden,
Och sänkte allt i skumhöljd graf.

Låt dödens bud till hjertat tala;
Och lindra — när du det förmår.
Hur skönt, hur ljuft att så hugsvala
Och torka smärtans heta tår.

I arma enkor, som nu klagen,
Att hafvet icke ger igen,
Den tröst, Gud ger till Eder, tagen:
Deruppe möten I Er vän.

De späda små, som bittert stamma
Sin faders namn, och svar ej få,
Må bedja Gud och kyssa mamma.
Hon lider! Hon dem kan förstå.

Sänd bröd, o Gud! till dem som bida,
Som finna lifvet tomt och armt.
*Jag kan blott med dem be och lida,
Samt för dem känna djupt och varmt.*

N:o 19.

Långholmen.

Solen skiner och allting andas
Blott fröjd och lycka, blott lif och ljus.
Men uti världen ju allting blandas;
Ty fröjd och smärta bo i hvarth hus.
*Här, der jag vistas, jag lyckan känner,
Och Mälar'ns bölja mot stranden slår.
Jag äger allt ju, båd' hem och vänner,
Dock skymmes ögat nu af en tår.*

Ty midt emot mig på andra stranden
En byggnad lyser så röd och grann.
Der räcker brottet blott brottet handen,
Der lifstids hemvist väl mången fann.
Hvad hopp och lycka mång' moder hyste,
När i dess famn förr den späde låg;
Ej utaf aningar då hon ryste,
Ty hon hans framtid ej ännu såg.

Hur mången yngling i forna dagar
Njöt utaf lifvet i fulla drag.
Helt säkert nu han derinom klagar,
Ty uti fångdräkt, — han lyder lag.
Han följde en gång blott verdens vimmel,
Hans barndomsbön då ej mera fanns.
Han såg ej mera Guds klara himmel,
Han såg blott neråt, der allting vanns.

En tid det lyckats, men kort var fröjden;
Ty härintill får blott menskan gå.
Det finns en Hämnare uti höjden,
Förhårdadt hjerta blott han kan slå.
Nu vill den fångne väl åter lefva
Sin flydda ungdom igen på nytt,
Men hoppas fåfångt — du arme bäfva!
För evigt friden ifrån dig flytt.

Nu har du tid, inom denna boning,
Att bittert ångra din flydda dag,
Bed Gud om tillgift, om nåd, förskoning,
Och slut ej hjertat för ångerns slag.
Ja, gå tillbaka till barndomstider,
Då *allt* var solljus och hopp och vår;
Då hjertat än ej känt verdens strider,
Och ögat icke grät ångrens tår.

Du boning röda — hu! hvad du lyser! —
Ett hån mot sorgerna inom dig.
När mången ser dig, han säkert ryser.
Så käns åtminstone inom mig.
Hur mången kraft har ej blifvit bruten,
Hur mången — *gubbe* i *lifvets* vår,
Hur mången lifdömd och se'n förskjuten?
Och därför gjutes mitt ögas tår.

N:o 20.

Vid månens sken.

Du, yngling, skåda till de dödas läger,
Se vid en graf en svartklädd qvinna står!
Kan *du* väl tyda hvad den blicken säger,
Förstår väl du den bittra smärtans tår?
Se hur hon tankfullt ner på grafven skådar,
Och dystra blicken mer ej glädje bådär,
Med tanken vandrar hon i minnets dalar,
Der oskuldsfrid till sorgsna hjertat talar.
Hon minns en afton i sitt barndoms hem,
Då hon såg honom, första gången. Hvem?
Den dyre käre, som derunder hvilar.
Det är till honom hennes tanke ilar.
Då var hon glad, ty frid i hjertat bodde;
På evig fröjd det unga sinnet trodde, ---
Vid månens sken hon honom trohet svor;
Nu hennes allt inunder torfvan bor.
Mot korsets krans hon lutar bleknad panna,
Och hjertats slag de börja redan stanna.
Hon ner vid grafven sakta dignar re'n.
Och andas ut *vid månens bleka sken*.

Nu blicken vänd till Mälar'ns blåa bölja.
Hvad ser du då? De vreda vågor skölja!
En liten farkost, som styr rätt på land,
Ock lyckligt hamnar invid hemmets strand.
Vi se i jullen der en flicka sitta,
Med sköna ögon på en yngling titta,

Han stigit ur, att båten binda fast,
Slår linan om — ja, med ett enda kast.
Han vänder om nu till sin väna dufva
Och blickar in i hennes ögon ljufva.
Han fattar strax de fina hvita händer;
En hviskning hör man mellan perle-tänder:
Vår afton är dock skönast här i Norden,
Se'n månen spridt sitt klara sken kring jorden.
Ju mer han talar, mörka ögon låga,
Och när till sist, så varmt, han vågar fråga,
Att svara *ja* hans älskling ej är sen,
Hon jublar det — *vid månens fulla sken.*

Nej! Se en flicka på fyr-ti-talet,
På tio år plär hon räkna galet,
På gula kind riz-de-poudre strör.
Fast skon är trång, hon ändå sig för
Så hög och ståtlig, — då man det ser,
Men eljest ansigtet smärta ter.
På glesa hjessan syns lösa lockar;
Hon blickar smägtande, prestkragar plockar.
Försigtigt plägar ibland hon meta,
Fast alla männer deremot streta.
Hon lägger ut mången långer krok;
Adjunkten nappar — den arme tok.
Dock blef på fröjden ett snöpligt slut;
Mamsellen bleknar, hon måste ut
Att andas fritt i naturens sköte.
Men ack! hvem ilar till hennes möte?
Är det min Anna, min väna mö?
Ack! ja, för dig vill hon lefva, dö.
Han ilar fram, men han ryggas se'n;
Sitt misstag ser han — *vid månens sken.*

Vi vända oss nu till en huslig härd —
Den äfven bör man bringa enkel gärd.

Hvad se vi då? Ack! jo en lycklig qvinna,
Hvars öppna blickar utaf längtan brinna.
Hvad? Längtar hon, som ser så lycklig ut?
Och efter hvem? Jo! se vid parkens slut
En ståtlig man ses emot hemmet ila
Att efter dagens mödor lycklig hvila.
Och se'n han kysst den lilla röda mun,
Han talar om affärerna på stund.
Den dagen har för honom mödsam varit,
Ty inspektorn har till staden farit.
Och dessa makar, hör hur de pjollra,
Om förlofningsstiden de säkert jollra;
Ty hör han säger: "Min lilla vän,
Nog blef du glad, då jag kom igen.
Jag ofta plägat med månen skicka
Så mången helsning hem till min flicka.
Nu hulda Luna jag lycklig är;
Ty *hon* är *min* denna vän så kär
Du hos din make ju här vill stanna?"
Till svar en kyss får han på sin panna.
Och se — lik dem, fast på lummig gren,
Två foglar slumra — *vid månens sken.*

Mot stafven lutad en gubbe står,
På färäd kind faller hungrens tår.
Hans rock är sliten — *han böjd af år.*
Den hatten fick han då ej i går.
Fast han är fattig, han dock har vett,
Och bättre dagar han en gång sett.
Hvar kan väl menskligt hjerta han vinna
Och öfver natten en fristad finna.
Han stannar stilla; sitt matta öga
Han höjer uppåt till himlen höga.
Hans barndomsböner på läppen halkar,
Och "Fader vår" nu hans smärta svalkar.

De magra händer han knäpper samman,
Och uti blicken tänds helga flamman.
Han höjer ögat till skogens bryn,
Der tittar månen fram mellan skyn.
Han blir vemodig; han minns den qväll,
Då hem han vandrat till eget tjäll.
En älskad maka i stugan bodde,
På hennes dygd ju så *fast* han trodde,
För hennes skuld han förskjuten var
Utaf sin stolte högborne far.
Men guldets glans skulle snart bortröfva
Hans *enda skatt*, och han måste döfva
Det smärtans sår, som en trolös gett.
Se'n dess i hemmet man ej honom sett.
Nog har han vandrat i många år,
Med tunga steg han mot grafven går. —
Så stod han länge, då hörs ett ljud,
Var det ett tecken väl, männ' från Gud?
Han ser en stuga med öppen dörr,
Han sett en sådan — ack, en gång förr!
Han böjer hufv'et, och in han träder.
En gummas ord honom vänligt gläder:
Stig in! Stig in! — och Er hvila ut,
Ty dagen nalkas ju allt sitt slut.
Han der fick hvila de trötta ben,
Och lyckligt somna — *vid månens sken*.

N:o 21.

Sömnen och döden.

Så sorgsen dödens engel der ofvan molnen satt,
Omkring var dystra mörkret, på jorden var det natt,
Ej någon stjerna lyste, men Thor sin hammar för,
Och nu på jorderingen så mycket han förstör.

Men dödens engel satt der, en bild af sorgen lik,
Han kände ingen fasa, men var på tankar rik.
Han tänkte på sitt öde — ja, på sin dystra lott,
Spred icke han ock oro i hydda, som i slott?

Så satt han länge dyster, då sömnens engel kom;
Hans ögon voro klara, och frid de talte om.
Han hvita vingen skakar, och vallmodoftet strör.
”Nu jordens barn mig tacka — till hvilan jag dem för”

Just så han älskligt sade, då han hos döden satt,
”Nu, broder, har jag gifvit den trötte ju en skatt;
Ty dagakarlen arme, som hem till hyddan går,
Nog kanske brödet saknar; men hvilan dock han får.”

Då lyste tårar klara i dödens ögon två;
”*Din* glädje, sömnens engel, kan jag så väl förstå,
Du sprider endast glädjen och friden öfverallt,
Jag gör hvart hem så dystert, så glädjelöst och kallt.”

Då famnar sömnens engel så varmt sin dystre vän:
"Du får ej ledsn vara; nej! le en stund igen,
Kom låt oss vingen lyfta, till jorden fara ner.
Der skall du, broder, skåda, att man mot döden ler.

Du kallar mig så lycklig! Man sömn mig kalla plär,
Men vet att ej för alla, jag så välkommen är.
Jag kan ju blott för stunden här hindra deras strid;
Du, broder, bättre ger dem — ack! ja, en evig frid."

Då skakar dödens engel, de mörka lockars svall,
Och blicken, om än dyster, var icke mer så kall.
Han slöt sin vän i famnen, och hviskade så här:
"Ger du mig friden åter, du blir mig *dubbelt* kär."

Så sänkte sig de båda till jordens barn hit ner.
Hos mödans son de stanna, en syn sig för dem ter.
Hvad sågo då de båda? ty dödens engel log,
Och öfver sömnens ögon sig täreslöjan drog.

Jo! på sitt hårda läger familjefadren låg;
Af trötthet ned han dignat; ej makans plågor såg.
Hon utaf ömhet dämpar förtviflans bittra skrik;
Han sofver och han drömmer, sig *mättad*, lycklig rik.

Då hörde englar båda, den arma qvinnans ord:
"O Gud, så mycken smärta, det finnes uppå jord!
Min arme make slumrat en stund från qual och strid,
Men snart han åter vaknar, förjagad är all frid.

Är sömnen ljuf att ega, dock döden bättre är,
Fast det är svårt att skiljas från den man håller kär."
Då vaknar liten älskling, som uti vaggan låg
Och med de ögon klara han på sin moder såg.

Men hon ej har att gifva, hvad blicken der begär.
Säg, gifs väl *smärtan* större — än den hos henne är?
Då öppnar dödens engel sin kalla, kalla famn,
Och modrens hjerta steltnar, hon hviskar makens namn.

När barnets sista suckar hän öfver läppen går,
Då syns i *dödens öga* den *första glädjens tår*.
Då hviskar sömnens engel; "hvem, *broder, af oss två*,
Är *lyckligast* väl vorden, kan du det *nu* förstå?"

Jag kan för stunden lisa — *du* evig glädje ger —
Nu borde jag väl gråta, då jag *dig* lycklig ser.
Då famnar dödens engel sin sköne, ljuse bror:
"Kom låt oss mera skåda, jag än ej glädjen tror."

Det är i nödens boning, man emot döden ler,
Men i de rikes salar man sömnen lönen ger.
Så vandrade de båda ännu omkring en stund;
De kommo till en boning uti en lummig lund.

Der andades blott lycka, blott glädje, frid och ro,
Der måste friden hamnat, de goda englar bö.
Små barnaröster hördes; de bådo nu sin bön,
De bådo *sömnens engel* om hvilans glad och skön.

De ville blifva snälla, en gång i himlen bö;
De bådo *dödens engel* en gång dem gifva ro.
Då logo båda englar och slöt' hvarann i famn,
Af dem vi älskas båda — fast ej med lika namn.

Kom, låt oss glada vara och upp till Fadren gå!
Nu kunna vi båd' sömnen och döden rätt förstå."
Det börjar redan dagas, man solens strimma ser,
De kära englar båda försvinna mer och mer.

Ej mer hos dödens engel en dyster blick man ser;
Ej heller utaf vemod hans milde broder ler.
De insett nu sitt värde — Guds godhet de förstå,
Och därför de nu jubla deruppe i det blå.

N:o 22.

Den ensamme mannen.

En sommarqväll, då solen gick
Att bakom moln sig dölja,
Jag vid en korsväg skåda fick
Ett barn, som trasor hölja.
Hon var så skön, dess ögon blå
Af smärta stodo stilla.
Hon spejade se'n kring sig så,
Hon syntes skygg den lilla.
Jag närmre gick; hon sprang förut.
Jag ropte vänligt: "stanna!"
Men hon dock tröttnade till slut;
Jag såg en herrlig panna.
Jag tog då barnet i min famn,
Jag frågte: "Säg, hvad är ditt namn?
Hvem är din far? Hvar är din mor?"
"Jo! hon inunder torfvan bor,
Min far jag icke känner.
Det sägs" — hon tryckte då min hand,
Och ögat lyste som en brand —
"Han bor i granna salar.
Min mor, så skön, uti sin vår,
Fick utaf sorg snart gråa hår,
Förskjuten blef af fader sin,
Den arma, arma moder min.

Hon älskade, och älskad var,
Men hennes frid — *min fader* tar
Och far till fjerran landen.
Hon kämpat, stridt och funnit ro,
Hon hvilar lugnt uti sitt bo,
Men mig hon lemnat ensam här.
O, kalla mig snart moder kär!"
Vid barnets ord mitt hjerta bad,
Min bön blef uppfylld, — jag är glad.
Min ungdomssynd framför mig stod.
För den jag hade gråtit blod.
Strax barnet här jag skåda fick,
Jag kände åter denna blick,
Jag sett den förr i ungdomsåren
Och vid det minnet faller tåren.
Dess moder var mitt hjertas allt,
Jag tvangs att fly, det blef så kallt.
Jag visste, att jag lemnat kvar
Den pant hon under hjertat bar.
Min far blef död, jag kom igen,
Jag sökte fåfångt mer min vän.
Den ene sade: "hon är död"
En annan trodde, hon led nöd.
Från år till år jag sökt allt mer,
Nu nog min fröjd min älskling ser.
För hvarje tår du här fick gråta,
Du skall mig, arme, nog förlåta.
Jag barnet slöt intill mitt bröst;
Tack, himlens Gud, för denna tröst!
När hon emot mig älskligt ler,
Ack, hennes mor jag för mig ser.
För hvarje synd vi här begått,
Om ock mot oskulden ett brott,
Jag häraf gjort det säkra rön:
Att ångren får till slut sin lön.

N:o 23.

Den första snön.

Du första snö, du i mitt minne väcker,
Så mången drömbild från min barndoms dag;
Fast allt förändrat sig, du ändå sträcker
Ditt hvita täcke, och mig gör så glad.
Det är ett töcken du för blicken bildar,
Men minnets sol dock tinar upp det snart.
Jag ser en barnaflock, så yr som vildar.
Och allt, som hände, synes mig så klart.
Jag ser ett barn, hvars blåa ögon spela
Af namnlös fröjd, och rosig kinden var.
Hon systerligt vill bland kamrater dela
Den granna frukt, hon fick af mor och far.
Och se'n hon delat, hon mellan drifvor kilar
Och ropar: "Tag mig! tag mig, om ni kan!"
Och hela flocken efter henne ilar,
Men tösen före är ändå minsann.
Så småningom sin vilda fart hon saktar
Och skaran på dess minsta vinkar aktar.
Se! strax en kälke nappar hon der fatt
Och utför bär det med ett hjertligt skratt.
Så går hvar dag, men barndomstiden ilar;
Hon växer upp, men älskad fader hvilat.
Så blek och kall uti sitt mörka bo,
Och makans klagan störer ej hans ro.
Men efter år vi barnet återfinna,
Ej mera barn, ack nej, en hoppfull qvinna

Så ung och glad, ty sexton vårar flytt,
Och mycket hade sig se'n dess förbytt.
Hon hade knäböjt invid altarringen;
Till Fadrens tron sig höjt på bönevingen
Med löfte om att ständigt bli hans barn,
Ej låta snärja sig af syndens garn.
Hon var så glad, ty frid i hjertat bodde,
På fröjd och lycka unga sinnet trodde,
Men första snön igenom hjertat drog
Och tron på mycket ifrån henne tog.
Om också hoppet stundom sinnet dårar,
Så gifves mycket, som dock oftast sårar.
Så år från år, då *första snön* jag skådar,
Jag undrar alltid hvad den mig då bådär.
Så ock i dag, då jag såg mången flinga,
Som vinterns sändebud sig nedersvinga.
Än finns på marken mången tufva grön,
Men snart de bäddats under första snön;
Dock tar jag glad och nöjd det Gud mig sänder
Jag får ju tro det till mitt bästa länder.
När Gud en gång min sista färd bereder —
Den första snön sitt hvita täcke breder.

N:o 24.

Om?

Den höga pannan,
Den raka näsan,
Det ljusa håret
Och ögon blå.
Den sköna sången,
Den glada själen.
Du för mitt minne
Alltjemt skall stå.

N:o 25.

Prolog;

skrifven för ett välgörande ändamål.

Det är vår! Det är vår!
Och du glädja dig får.
Liten lärka hörs jubla sin drill,
Om du glädjen förstår,
Du ock hjälpa förmår.
Vet för mången ej glädje finns till.

Snart är sommarens tid,
Och ändå hvilken strid
Gifs på jorden hvar stund, hvar minut.
Uti ungdomens vår
Torkar hastigt hvar tår,
Hoppet hviskar: "Var glad blott och njut."

Nyss af mandom och mod,
Så förhoppningsfull stod
Ju en man uti vännernas ring.
Lifvet allt honom bjöd,
Så kom sjukdom och död.
Nu för barnen ett budskap går kring.

Du skall känna dig nöjd,
Du, som delat hans fröjd,
Om du minnes se'n fördom hans små.
Då var soljust och gladt;
Nu är mörker och natt
För de späda, som ensamma stå.

O! du moder, som ser
Hur ditt barn mos dig ler,
Tänk på enkan med barnen de fem.
Hon var glad, hon, som du,
Och hvad eger hon nu?
Blott ett ensligt och ödelagdt hem.

Hemmet sköfladt och dödt,
Modershjertat — förblödt.
Det är bittert i barndomens år. —
Döden sliter hvart band.
Ingen faderlig hand
Skall dem stödja — ej torcka en tår.

Hur skall framtiden bli?
Ack! det vete ej vi,
Blott Allfader, som skyddar dem än.
Det är brist — det är nöd;
Barnen ega ej bröd.
Finns bland Eder, för dem ingen vän?

De ha' mistat sin far,
Blott sin mor ha' de kvar;
Men hos henne förtviflan är gäst.
Kan du undra derpå?
Kan du smärtan förstå?
O! så handla, som då dig syns bäst.

Hvad är lifvet? En dröm.
Ej din nästa förglöm.
Om du kan, lindra nöd öfverallt.
Hvarje gerning du gör,
Som är god, närmre för
Dig ju Honom, som godhet befallt.

Lyckan skiftar så fort,
Men allt godt du har gjort
Skall till godo dig lända en dag.
Om du hindra förmår,
Och din nästa förstår.
Slår ditt hjerta af ädlare slag.

N:o 26.

Till A. V.

När utaf vemod högt ditt hjerta slår,
Och längtan pressar ut så mången tår,
Då Axel fly med dina böners ljud
Till Gud! Till Gud!

Jag har ju sjelf så många gånger känt
En namnlös ångest, tåren ögat brännt;
Dock sorgen åter kläddts i glädjens skrud,
Sänd ifrån Gud.

Så Axel ock för dig i fjerran land.
Till hemmets kust du blickar ifrån strand,
Men under smärtan då, ditt hjerta bjud:
"Sök tröst hos Gud!"

Snart året gått, hitåt du återvänder,
Och då du famnas af föräldrars händer
Och känner återseendet allt mera värdt,
Och dubbelt kärt.

Var frisk och glad; låt aldrig modet falla;
Och tro på Gud. Vi snart få träffas alla
Med tåradt öga men med hoppfullt mod,
På fosterjord.

N:o 27.

Till densamme.

Så när jag glömt, att mina finnar växa.
Jag liknar ju rätt nu en gammal hexa.
Recept, som "skämtet" gaf, du nyttjar ju?
Då blir du lika vacker snart nog du.

Jag ser dig just, när du på Nordsjön gungar
Och hur du rädes, när dig vågen slungar.
"Water Clark". På läppen ej ett fjun,
Ty af receptet blir bestämdt blott dun.

Var icke rädd, du mammas morsgris lilla,
Försigtigt sitt i båten stilla, stilla;
Ty plaskar vattnet upp, bestämdt jag spår.
Fullt du i ansigtet af finnar får.

N:o 28.

Till densamme.

Ja, fly till Gud i med- och motgångstimma;
Han sänder glädjen, skingrar sorgens dimma.
Vid alla prof, vi af hans kärlek röna,
Med tacksamhet vi skola Honom löna.
När anden frigjord från de tunga banden,
Sig svingar glad och fri till sälla landen,
Den flyr till Gud!

Var därför glad! Om också sorgen trycker
Ditt unga sinne och från frid dig rycker,
Du är ju ung, och ungdom brukar le
Samt med ett hoppfullt barnahjerta be'
Till den, som bäst förstår dess böneljud.

Sänd bön till Gud!

Då sorgens gam sin klo i hjerat tränger,
Så minns Guds kärlek ingen utestänger.
Om världen än dig synes mörk och kall,
Så sköt dock rätt ditt lif och rätt ditt kall.
Vid hvarje pröfning dock den stämman lyd:

Sök skydd hos Gud!

Då mången frestelse din själ vill binda
Vid världens yra, vid dess falska fröjd,
Den skall till slut ditt bättre jag ej hindra,
Om också stunden, Axel, blir fördröjd.
Du vaknar upp en gång, då stämman lyd:

Sök frid hos Gud!

N:o 29.

Min albumvers.

De kära vänner här jag eger,
Ja, vänner, syskon, mor och far.
Allt till mitt hjerta stundom säger,
Att än finns fröjd i lifvet kvar.

Med dem jag delat lifvets smärta,
Med dem jag uti glädjen log.
För vänskap plats finns i mitt hjerta;
Fast mången vän mig dock bedrog.

Vid mången bild min tanke dröjer,
Ty *minnet* dragen tecknat har.
I mångens blick sig falskhet röjer,
Dock än jag gläds åt det som var.

Ja, vänner, falska eller sanna,
Uti mitt album plats dock få.
Fast tiden fly, I dock fån stanna,
Och edra namn man ser också.

N:o 30.

Till B. V.

När slocknande stjerna på himlen sig ter,
Och becksvarta djupet inunder du ser,
Och stormen hörs rasa i tågen,
Då skåda blott lugnt i ditt hjerta ner.
Förnimmer du bönen, som moder din ber,
Och blir du ej tröstad i hägen?
Låt stormarna rasa! Lungt flyr du till Gud.
Hans hand kan ju säkert dig skydda.
Betänk blott Hans ord, och följ troget hans bud,
Begrunda ock dagarna flydda.
Du kommer ju åter, när stormen har flytt,
När stark du kan motstå hvar' fara,
Då sorgen i glädje sig ändtligt förbytt.
Till dess må dig Herren bevara.

N:o 31.

Th. W—'s conterfej.

Fyra glesa lockar svalla
Kring en hals så tunn och gul,
Och på läppen skäggstrån falla,
Munnen tunn och pannan ful.
Bruna ögon, hvilka skicka
Blixtar blott på Adams slägt;
Smäktande hon dock kan blicka,
När som hoppet blifvit väckt.
Lång och skranglig, magra händer,
Spela, men, ack! jag har glömt
Hennes vackra, hvassa tänder;
Glömma dem, det vore dumt.
Spelar harpa; vid de toner
Än hon hoppas, än hon ler,
Då hon far till högre zoner
Och sig ung i tanken ser.
Ser du hennes milda öga,
Hur han häfves mager barm?
Vid ett ord — strax från det höga
Rycks hon bort! ack, hvilken harm!
Ty det fula fyrtitalet
Genast framför ögat öga står.
Dock, hon kan ju räkna galet
På ett tiotal af år.

N:o 32.

Gökens svar.

Skogen grönskande och herrlig, full af ljufva blommor står,
Solen sjunker snart till hvila; dagakarlen hemåt går.
Gladt hörs tvenne röster tala; kom och låt oss lyss en stund,
Och om nå'n får se oss? Då vi ila på sekund.
Skön, på gröna mossan, sväfvar fram en Junolik gestalt;
Himlen roar sig att stundom på en men'ska slösa allt.
Se, de långa ljusa lockar flyga fritt för sommarns vind.
Helsa, ungdom, skönhet, godhet målats uppå ungmöns kind.
Hon är yr och glad den unga, tjusande den munnen ler,
Men för stunden är hon tankfull, sorgset hon framför sig ser.
"Ack! om skogen kunde gifva, svar på hjertats frågor nu.
Tror du Mary göken svarar, ty han gol så ljudligt nu".
Vännen småler, då hon säger, "du försöka det ju kan.
Nu så sent på aftonstunden, hör oss ingen ann'.
Jag vill ock en fråga göra, men på svaret jag ej tror,
Ty jag tviflar på att lyckan verkligt uppå jorden bor",
Elsa, sköna flickan heter, ställer sig vid granens stam.
Slår om den de sköna armar, ropar älskligt på ett namn.
"Eko! säg mig om min kärlek också gensvar funnit har".
Göken hörs ånyo gala. "Tänk!" sad' lilla Elsa då,
"Jag ej vet nu, hur det kommer. Nej! jag kan det ej förstå.
Icke brukar gökens toner ljuda sent på sommarqväll,
Men får jag blott svar, hvad gör det, jag blir åter glad och säll."
Åter höjes klara stämman: "Säg! om jag blir gift i år?"
Klart och tydligt höres svaret, "Gift i år — ja! gift i år".
"Men jag tror dig icke, spåman, om han ej mig tar i famn;
Han skall synas, då jag ropar: Älskade, så hör ditt namn".

Namnet ljuder! Elsa ryggar, ty nu framför henne stod
Just den yngling, som hon älskar. "Elsa säg! hvar är ditt mod?"
Flicka! du har göken frågat, bästa svaret jag dig ger.
Också jag vill ödet veta, och jag dig om svaret ber.
Jag har älskat dig så länge. Säg, vill du nu blifva min?
Blygt hon rodnar, och förvirrad svarar hon lik ekot: "Din!"
Ögat höjes, hjertat jublar, göken svar till båda gett,
Lyckliga de två som älska, jag vet ej hvad sedan skett.
Mary, då hon ser de unga och förstår hvem göken var.
Gläds med dem, men sorgsen är hon, då hon ensam der står kvar.
Då igenom skogen ljuder, herrlig, manlig, kraftig sång.
Sångaren, en ståtlig yngling, skyndar fram med hurtig gång.
När han till en korsväg kommit, Mary på en tufva satt.
Genast då hans stämman tystnar. Hon — hans hjertas skönsta
skatt.

Glädjen lyser i hans öga, hjertat slår med dubbla slag.
Nattens dröm han nu kan tyda — *henne* möter han i dag;
Fram han ilar — hur hon rodnar, tankens föremål hon ser,
Och när hjertats fråga ljuder, hennes blick visst svaret ger.
Allt är frid och fröjd och lycka, göken tystnat — tienstgjort har,
Och ändå störs skogens tystnad utaf tvenne sälla par.
Flicka! om du trofast älskar, upp till göken nog du ser.
Fråga gerna, och jag spår dig, att om *sådant svar du ber.*

N:o 33.

Till Carl och Carin F—d.

Det påstås, att det är oqvinligt då ett fruntimmer framträder för att hålla tal. Min mening är ej heller att göra det, utan endast att säga några ord, begärande om öfverseende för den frihet jag tager mig, men dagen är *vår!*

Förr egde ju kvinnorna bra mycket större frihet än nu; de fingo följa sina käre i striden, strida *med* och *för* dem. Vi behöfva det ej i våra fredliga tider, men det hindrar dock icke, att "våra fruar" kunna föra "krig i fred". Jag ser nu ett frågetecken i alla Carlars ögon, om skålen gäller dem. Jag kan blott dertill säga: "de karlarne, de karlarne"! samt tillägga, att den gäller det brudpar, som i dag för 10 år sedan gemensamt satte foten på fosterjorden för att här bygga och bo.

Det gifves stunder i människans lif, då hon blickar tillbaka på det förflutna, då hon genomgår allt hvad hon erfårit. Då hvarje stund, glad eller sorglig, synes henne som en dröm, när den väl är förbi. Vid någon viktigare vändpunkt i människans lif gripes hon alltid af djupare känslor, och när är väl stunden viktigare än *då* tvenne människor förenas genom kärlekens band — när de tu blifva ett — då de gemensamt börja vandra genom lifvet, upplysande, stödjande och förädlade hvarandra. Det är i anledning deraf, att ett sådant ögonblick för Eder varit, som vi dag, 10 år efteråt, kunna gratulera Eder samt bringa Eder vår varmaste lyckönskan af hela vårt vänfasta hjerta, önskande att de år Er återstå måtte blifva glada och fridfulla, utan för många störande ingrepp af vacklande helsa m. m. Jag vill ej af sjelfviskhet säga den gamla frasen: måtte de blifva många, *såvida* de ej för Er, mina sanna vänner, innebära löftet om glädje och lycka. Det är i *vänskapens namn* jag tolkar, på uppmaning samt af egen känsla, hvad vi alla känna. Mer än en af oss har under vår vandring genom lifvet, funnit, att ordet *vänskap* är ett *ord*, så lätt att taga till i medgången, men *oftast* glömdt i motgången. Jag tror dock, att litet hvar af oss funnit, att det brudpar, vi nu här se, *aldrig* skulle komma oss att tvifla på vänskapen, ty hjertegoda och uppoffrande för vänner öppna de hjertats vida kamrar för dem, som behöfva råd och hjälp, så långt deras människokärlek behöfves samt deras tillgångar räcka.

För dig Karin har dessa 10 år ej endast inneburit lycka, ty Gud har i ditt unga lif nedlagt en varning för oss, hvilka tyvärr alltför ofta leka med helsans dyrbara gåfva. Dervidlag

kunde vi fråga hvarför, men förmättna frågor tillåtas icke oss. Vi kunna därför endast lida och deltaga med dig. En börda lättad blir ju endast half. Mätte det så kännas för dig under plågans stunder, ty härvidlag kan vänskapen endast visas uti ord. För din kärleksfulle make har ju detta ock varit en stötesten, ty att se den lida, som man älskar, det är att lida sjelf. Hvar och en måste ju hafva en malörtsdroppa i lyckans bågare — vi glömde ju annars Gud — och det är Honom vi nu bedja, att Han gör vägen ljus och törnfri för Carl F—d och hans maka.

Se'n tio år en Sveriges son,
Glad, trofast, räckte handen
Åt Norges dotter, ej som lån,
Nej, heligt knötos banden.

Han tog dig från din hemlandsdal,
Din barndoms vårdarinna.
Han fann i dig sitt ideal,
Du hjertegoda qvinna!

Du gaf af hjertats öfverflöd
Din kärlek, varma, rika,
Han blef för dig ett trofast stöd.
I gåfven, fingen lika.

Haf tack! Vi nu Er visat prof,
Att vänskapen ej glömmes.
Om känslan ock tar ut sitt rof,
Jag icke hårdt bedömmes.

Och nu god' vänner om jag tål,
Låt oss djupt glasen tömma.
Det gäller Carls och Carins skål
Vi deras minne gömma.

N:o 34.

Till kapten C. W. och hans fru.

På deras 27-åriga bröllopsdag.

När vårsol en gång herrligt log
Och hoppet likaså,
Till egen härd vårt brudpar drog
Så lyckliga, I två.
Hvar i den andres ögon såg
Sin egen ljufva bild.
Så hoppfull framtid för Er låg,
Så långt från smärtan skild.

Och allt var solljust då och vår,
Och sommaren var när.
Se'n dess flytt sju och tjugu år,
Är man nu mindre kär?
Nej, fastare är kärleken
Och hoppet likaså,
Ty sorg och glädje följas än,
Det kan man väl förstå.

Du, Gina, kärleksfullt än ler
Mot honom ju ditt allt.
Ej större skatt ditt öga ser,
Förut var allt så kallt.
Han lärde dig att rätt förstå,
Det värde lifvet har.
Ack, honom och de kära små
Du gladt i famnen tar.

Visst steg till himlens Fader opp
Ditt hjertas böneljud,
Och sviket blef ej då ditt hopp;
Du hade tro på Gud.
Visst månget moln din himmel skymt,
Men "Gulle" du har kvar,
Och därför är du ännu glad,
Och nöjd i höstens da'r.

Och "Gulle", när du återvändt
Till hemmets kära kust,
Då kanske först du rätt betänkt
Ditt löfte — "nöd och lust",
Ty hafvet många faror bjöd,
Men hemmet endast fröjd.
Der mot dig barnens skratt då ljud,
Der var du glad och nöjd.

Må så förflyta många år
För Er, I kära, två.
Hvar vän, som här i kretsen står,
Nog önskar likaså.
Må barnen, som I egen än,
Ert värde rätt förstå.
I kärleksfulla mot hvar vän —
Mån I blott glädje få.

När känslan flödar varm mång' gång,
År tungan oftast stum;
Dock tagen denna enkla sång,
Som verklig vänskap gett.
Förblifve glädjen hvardagsgäst
I hemmet jag har kärt;
Se'n sände Gud hvad som är bäst,
Det har ju menska'n lärt.

N:o 35.

Till fru O. F—ck.

Vid en utklädningsfest.

När genom Nordens kalla dalar
Jag, Österns varma dotter, går
En dag, en stämman till mitt hjerta talar,
Inspirationen jag der också får,
Från granens toppar höres susa:
Minn's, att den trettonde det är,
Detsamma forsar, elfvar brusa,
Jag *derför* med min släkt är här.
Det är så kallt, och nordanvinden
För österns barn så bister är.
Den smeker ej den mörka kinden,
Och likväl är oss nejden kär.
Man hatar oss, plär oss förfölja,
Man jagar oss från strand till strand.
I skog, i snår vi oss fördölja;
Vi ega ej ett fosterland.
Dig, detta ställets herskarinna,
Vi nu om huld och skydd få be.
Du *kan* ej neka — du är qvinna —
Du annars skall min makt få se.
Sträck ut din hand — jag linier tyder —
Kom låt mig se — hvad säga de?
Om du mitt råd blott sedan lyder,
Skall du din framtid lycklig se.
Den linien här — den bådard lycka,
Och denna här — en framtid lång.

Dig jordens sorger ej må trycka,
Din framtid blifve fröjd och sång!
En gång, för några år tillbaka,
Jag då en nordisk tärna var,
Jag ock här stod — ej någons maka.
För *mig* gick upp en stjerna klar.
Man bedt mig då ditt lof förkunna
Man tvingat mig framför nå'n ann,
Jag ville dem den fröjd förunna,
Och jag — mig talte till en man.
Godt allas ord blott ville falla
Uti god jordmån såsom mitt.
Nu önska vi dig lycka alla,
Må Gud beskydda hemmet ditt.
Ej kan man väl den nejd förglömma,
Der man sin lycka funnit har,
Man minnets blommor ock plär gömma.
Och jag — jag har dem alla kvar.

N:o 36.

Till en vän.

Vid bortgifvandet af en pianostol.

Lycklig du, som lugn kan säga,
Att i hemmet *allt* du har,
Mången eger ju ej hälften,
Och ändå får stanna kvar.
Alla vännerna i ringen prof på vänskapen dig gett.
Ej med orden blott allena; nej, i handling har det skett.

Fast det dröjt, dock gåfvan kommer;
Den än fattas i ditt bo.
Stäm nu äktenskapsfiolen,
Och dig se'n sätt här i ro,
Jag har längst kanske bland vänner på min lilla gåfva gömt,
Men du ju ett ordspråk känner: "Gömdt är därför icke glömdt".

Nå, jag tycker nu hvad toner
Ljuda skola jemt från den.
Ja! ja — ifrån stråken broder —
Du förstår mig ju min vän.
Basiolen du handterar ju med färdighet — teknik.
Derför hör jag ju allredan, när på den du gör musik.

Liten pilt i hemmets sköte
Säkert musikalisk är,
Ty utaf de två stämgaflar,
Nog methoden rätt han lär.
Må hans sång dig dock ej störa, när du här har satt dig ner.
När du stämmer har han öra, och dig säkert A han ger

Må så se'n alltjemt förblifva —
I förstån hvarandras ljud.
Liten älskling har ju blifvit
Samband mellan dig och Gud.
Mätte hemmets lycka fredas, lifvets *allt* du ega jemt.
Du förstår mitt allvar broder! Du förstår då ock mitt skämt.

N:o 37.

Till T—e T—m—n.

*Då hon fick en attrap, föreställande sill, med inneliggande
bref och handskar.*

Jag säkert förmodar, sen sommarens dagar
Ett minne du eger, och oftast du klagar,
Att sillen så färsk icke finns på Carlsborg,
Så sänder en *profsill* jag från — Göteborg.

Du vet man plär se först på ryggen och magen
Och se'n uppå halsen den ljusgråa kragen,
Ty om den är felritt, helt säkert du tör
Nu profva den varligt — fast ej stekt i smör.

I vanliga fallet man inmätet slänger
Ur handen; nu hellre kanhända du vränger
På handen och profvar 1, 2, 5, 6, 7.
Om numret är lagom — det vet endast du.

Försök att det taga — der gångjernet gnäller,
Ty der det fins öppning, ibland det ock smäller.
Se'n kalla det gerna, du kära, för ditt,
Såväl *det som profvas* som ock svart på hvitt.

N:o 38.

Till G. W—n.

På hennes 50-åriga födelsedag.

Femti år ha flyktat redan,
Sedan Gina dagen såg.
Männ' din lycka *då* var större,
När i moderns famn du låg,
Än den sällhet maken gifvit
Sedan under flydda år?
Svaret ej behöfver sägas,
Det i "Gulles" öga står.

Denna tåren nog dig säger,
Att du är hans *allt* och *var*,
Och att jordens högsta lycka
Först hos dig han funnit har.
Att *du* var hans klara stjärna,
När på stormig våg han for.
Ack! du lyste honom gerna,
Lycklig ju som *maka*, mor.

Men ej blott som mor och maka
Kärleken du funnit har,
Ty uti den krets, här samlats,
Vänskapen sin plats ock tar.
Nu, som vän, jag uti ringen
Dig mitt hjertas hyllning ger,
Och att den är ärligt menad,
Det vet Han, som allting ser.

Allt hvad människan får önska,
Allt hvad Gud som bäst vill ge
Må i Ginas hem här gästa!
Må det ögat alltid le,
Helsans gåfva må ock finnas
I det hem, oss blifvit kärt,
Utan den är *allt* så ringa,
Om ock annars mycket värdt.

Femti år — hur hastig synes
Tiden — se'n den redan flytt.
Med ett gladt förnöjsamt sinne.
Hvarje dag har något nytt.
Må ock framgent så förblifva
Glada, sälla, Ginas år!
Allt förnöjdt du emottager
Om blott "Gulle" hos dig står.

Vänner! låt oss glasen tömma
För vår tankes föremål!
Henne gäller ju vår vänskap,
Henne denna enkla skål.
Barn och make, I som skåden
Kärleksfullt på hennes drag,
Nu med vänner I förenens
Uti hjertats varma slag.

Nog I viljen länge ega
Henne, bästa skatt hon är,
Och detsamma vänner säga;
Alla har hon blifvit kär.
Ord från hjerta gå till hjerta.
Vänner! Viljen I som jag,
Dricka vi i botten skålen,
På tante Ginas hedersdag.

N:o 39.

Tal till J. W. och M. R.

På deras födelsedag.

Qvinnan anses af mången emanciperad, då hon framträder och gifver sitt hjertas känslor och tankar ord. Jag tror dock ej att så är. Hon måste genom andra handlingar och ord visa det — d. v. s. hon måste då frångå det passande och glömma, att det gifves en gräns hvaröfver hon ej får stiga; men man får ej klandra att äfven hon känner sig manad att låta orden gå från hjerta till hjerta. Så har jag uppfattat det, och bedömmes kanske hårdt därför, men det finnes vissa saker, man får sätta sig öfver, och det vill jag nu försöka, i hopp att det endast är vänner till brudparet, som gästa detta hem, och som sådan anser jag ock mig. Derfor dristar jag mig att å såväl egna som min frånvarande makes vägnar bringa brudparet vår lyckönskan. Här har nyss talats om deras goda egenskaper, de behöfva ej upprepas, och den, som rätt känner J. W. har en sann borgen för hans bruda lycka, och hon med sitt glada lynne samt goda hjerta skall säkert också motsvara hans förhoppningar, och då är ju lyckan fullkommen, såvida ej annat är bestämdt af en högre vilja.

Det syns en stjärna från jorderingen,
Den som ej sett den, han vet af tingen
Ej mycket. Vänner, hvad namn har den?
Jo! jordens barn svara — kärleken.

Den enar fast tvenne hjertan unga,
Och lifvets sorger ej synes tunga,
Ty följer sorgen i glädjens spår,
Strax kysser kärleken bort hvar tår.

I lyckans dagar den alltid följer;
På skämt kanhända i moln sig döljer.
Men kommer motgång till hemmets härd,
Då först man skönjer hvad den är värd.

Den enar fast, sa' jag, tvenne hjertan,
Men skiljer också kanske i smärtan.
Bygg därför båda Er lyckas grund,
Att den beständar i pröfnings-stund!

Må glädjens genier så herrligt smycka
Det hem, der kärleken byggt sitt bo,
Vi vänner önska så varmt Er lycka.
Hys till hvarandra en jernfast tro!

Dig I—r vill jag ett ord blott säga:
Då lyckans sol för dig nu gått opp.
Rätt må du löftet väl öfverväga
Till henne, bruden, ditt framtidshopp.

Vet andra länder ha andra seder
Och kanske först det dig mycket gläder.
Men tål ej orden: *så brukas här,*
Som jaga freden från vännen kär.

Blif henne *allt* hvad hon lemnat har:
En dyrbar broder, vän, hem och far.
Med dig hon bygger sitt hem i Nord.
Men, männ' hon glömmer sin fosterjord?

Der tala minnen från barndomsdalar,
Föräldrar har hon i hemmets salar.
Här har hon intet, men skall dock få
Med dig till mötes sin framtid gå.

Dig, I—r's moder, ett ord jag ger,
Då sonens lycka i dag du ser:
Det uti hjertat två kamrar är,
En för hans brud, *en* för hans moder kär.

De råd, du gaf i hans barndomsdagar,
De burit frukt, om ock hjertat klagar;
Ty ej, som förr, du den första är,
Han dig har gifvit en dotter kär.

Tag henne mot nu med öppen famn,
Kyss henne hjertligt med dotters namn,
Gif henne råd, som du honom gaf,
I deras lycka din lycka haf!

Nu lifvets glädje till hjertat strömmar,
Ty verklighet blifvit glada drömmar.
Det sägs, att qvinnan är mannens stjärna
I hemmets verld, der han trifves gerna.

Ja! gören båda det hemmet gladt;
Ha'n i hvarandra den högsta skatt.
Hos Herren söken den bästa tröst;
Er följe lyckan till lifvets höst!

Brudparets skål!!

N:o 40.

Till G. W.

Efter sommarnöjet 1881.

Vi samlats här ännu en gång.
Ett år har hastigt flyktat.
Hvar dag nog kanske syntes lång,
Men kort den som har lyktat.

Och hon, som här gör hemmet gladt,
Står frisk ibland oss alla,
Ännu, som förr, sin "Gulles" skatt.
Så plär han henne kalla.

Ej sorgfri menskan vandra får
Sin väg igenom lifvet.
Visst dallrar ofta smärtans tår,
Men hopp blef också gifvet.

Du, Gina! minnes Långedrag
Och kala svarta skären.
Vi leka sommar *här* i dag
Derför I nu *här* ären.

Hvart ska' vi stegen styra nu?
Bland parker, skog och gångar.
Men varsamt låt oss vandra, ju
Det sägs, att lektorns ko oss stångar.

Hvad det är herligt, friskt och gladt,
Och hör hvad snabba tungor!
Af foglar? Hm — Herr N. N's — skatt
Behöfde nya lungor.

Ty vet, nog kostar det allt på,
Att nästans namn jemt säga.
Till en ifrån den andra gå
På guldvigt rykten väga.

Och tornet, som der skyhögt står,
Väl ståndpunkten på trakten.
Förbi det ingen "felfri" går.
Från andra sumpe-schakten.

På klippan ligger der ett slott,
Hvars egare — ger lagar.
Men massan knotar kort och godt;
Och vill ha andra dagar.

Så skulle dansas. Mor var värd.
Men hvem vill stå för ringen?
En önskan af de unga närd,
Men det höll på bli — ingen.

Dock trefnaden var hvardagsgäst
Och sämjan varm och enig,
Derför man ensam trifieds bäst,
Man njöt af fisk — så benig.

Kom så en vän à la bonheur!
Fisk, priffé, friska vinden.
Då först kom trefnad innanför.
Der ute sjöng ju — Linden.

Johannadagen, mulen, grå,
Ej våt just, som de andra.
Det storma'. Dock man kan förstå
Det få vi icke klandra.

En gumma, fryntlig, stiger in
Och bär på sina armar
En kaffekanna, *varm* och fin.
Med kopparne hon larmar.

Och ynglingen vid sidan står
Bredvid sin runda mamma;
Visst lånta pantalonger slår
Kring benen — dock han stamma:

En liten gåfva tag emot;
Sig i detsamma vänder.
Hvad tycks — jag får se "Gulles" fot,
Men ock — Teresa's händer,

Till granne hade vi en själ,
Just af det glada slaget,
En lifvad, herrlig Bachi-träl,
Jemt med i brödralaget.

Det var vår värd — tyst, punkt och slut.
Låt Långedrag få hvila,
Men nästa år skall jag dit ut
Igen med Gerda ila.

Tack därför nu för sommarn's da'r
Och vinterns glada nöjen!
Här alltid trefnaden man har.
Här vexla skämt och löjen.

Var lycklig Gina! Herren för
På livvets elf din julle.
Han allting till det bästa gör,
Han skydde dig och "Gulle".

N:o 41.

Vid en fest på H—berg.

En liten enkel blomma från hjertat spirar opp;
Först skjuta blad och grenar och sist en liten knopp.
Hvad kan den blomman heta? Säg veten I dess namn?
I alla henne kännen och tagen uti famn.

För ungmön har hon blifvit så utsägligt kär,
Och ynglingen, som svärmar, hon också dyrbar är.
I mannaålderns dagar han än har henne kvar.
Dess blad visst kunna blekna; dock kär man henne har.

Och gumman invid griften, som stapplande ses gå,
Hon hennes glädje väcker; hon henne kan förstå,
Om också allt hon mistat, så tjusfull blomman står;
Fast kanske uti kalken nog faller gummans tår.

Det är ju minnets blomma, i dag jag Eder ger.
Dess vällukt tjusar sinnet, men ock en bön den ber,
Att om ej glädjen skiftar, och för oss byter färg,
Vi nästa år må mötas igen på — H—r—berg.

N:o 42.

Till kapten F. P—n.

Vid en fest på "Tuppen."

Julius Cæsar! Sveriges flagga
Alltid du med heder fört.
Medvind fick ej alltid vagga;
Litet motvind stundom stört.

Julius Cæsar nu plöjt vågen
Med dig uti många år.
Ständigt har du den i hågen
Öfverallt, hvarthän du går.

Men, som den är svår att föra,
Ej på hafvet, men i land,
Vill vännerna dig göra
En — att draga upp på strand.

Nå! Hvad tycks? Är den ej värdig
Namnen, som du eger re'n?
Tacklad som sig bör och färdig,
Men den eger dock ett — *men*.

Hvad är det? Jag hör dig fråga.
Ack, den duger blott ibland,
Men ändå jag nu vill våga,
Att du är — *kaptens i land*.

Gamle! Du kan gläds bland unga,
Derför — festen egnas dig.
Du kan skämta än och sjunga
Och stå godt — på brottsjóns stig.

Och när stormfull natt dig hotar,
Hafvet vredgas, skummet yr,
Du helt visst i skägget knotar,
Men dock Julius Cæsar styr.

Himlen klarnar! Fram går färden,
Neckens tärna mot dig ler.
När syns skönast dock dig verlden?
När du hemmets kuster ser!

Mätte många år stå åter
För vår käre hedersgäst,
Julius Cæsar nog du låter
gömmas ifrån denna fest.

Den skall gömmas som ett minne
Ifrån mannaålderns da'r,
Då du än med glädtigt sinne
Här på "Tuppen" med oss var.

Höjen glasen, vänner alla,
Nu för festens föremål.
Kraftigt må vårt hipp! hipp! skalla.
Julius Cæsars! Sveriges flaggas och vår käre *Pelles skål!!*

N:o 43.

Vid min lille systersons död.

Ömma moder, denna kransen tag,
För att lägga på vår älsklings graf.
Sörj ej! Låt ej tåren falla
På hans stoft; vi träffas en gång alla.
Tvenne älsklingar från dig ha gått.
Gråt ej moder! kanske inom kort
Träffas vi uti Allfaders hem.
Sänd en helsning nu från mig till dem.

N:o 44.

Vid fru S. J—n's graf.

Hör klockorna ljuda! Hvem sänkes i mulden?
Hvem är, som har hamnat der uppe hos Gud?
Hvems namn skall man rista en gång der på kullen?
Hvems läppar ha tystnat från plågornas ljud?
Se grafven sig öppnar! Hvem sänker man neder?
Blott stoftet af henne, som utstått mång' strid.
Ej mera den bleknade läppen nu beder;
Vid dödsengelns kyss äfven hjertat fick frid.

Från jordlifvets qval nu den frigjorde anden
Sig svingar så säll till de saligas rymd.
Den längtat ditupp till de ljusare landen,
Der blicken af tårar ej mera är skymd.
Se syster och make, förstämnda af smärtan,
De följa med blicken den älskades stoft.
Hvar är nu den frid, som förr bodde i hjertan?
Den var ju så kort, liksom blommornas doft.

Du make, som gråter, säg, bör du väl klaga,
Att ensam hon lemnat dig här med de små?
Då Gud vill oss gifva, Han äfven får taga;
Hans vägar vi dödlige sällan förstå.
Ej mera hon finnes hos alla de kära,
Som här hon har lemnat att bida en tid,
Men anden odödlig förblir dock Er nära,
Den beder derofvan och gifver Er frid.

För allt hvad hon lidit, för allt hvad hon kämpat
Hon slumrar nu plågfri, i lugn och i ro.
För Eder, I kära, hon smärtorna dämpat,
Men längtat i tysthet till lugnare bo.
Och nu I små späda, I fåfångt fån stamma,
Förgäfves I ropen det dyrbara namn.
Ack! vid Eder klagan, ej mer svarar mamma,
Ej heller I slutens i moderlig famn.

Dock lyckliga barndom, om också nu tåren
Förmörkar den blick, som blott oskuld kan ge,
För Eder, I unga, nog än helas såren,
Om stundom I gråten, I stundom fån le.
Med åren I finnen allt större förlusten,
Som drabbat Er barndom, den lyckliga tid.
Dock egen I alltid den fröjdfulla trösten,
Att mamma deruppe hos Gud funnit frid.

En gång skall hon ila, så glad till Ert möte
Samt sluta er mildt i sin öppnade famn.
Nu sänkes väl stoftet i grafvarnes sköte,
Men själen har funnit en lugnare hamn.
Hvar afton en stjerna på fästet ses glindra,
Då är det nog mamma, som ser på de små,
Om barnen ä' snälla, hur klart skall den tindra,
Och då är hon lycklig derupp' i det blå.

Och se'n trösta pappa, och lindra hans smärta,
Samt kyss bort den tår, som i ögat sig ter.
Med barnsliga smeket Er slut till hans hjerta,
Och Er skall det lyckas, att åter han ler.
Blott I blifven goda, så skolen I skåda
Den älskade modern, samt hinna dess famn.
En gång då I slutat, skall dödsengeln båda,
Att mamma då kallar Er alla vid namn.

Då tystnat hvar klagan, då torkats hvar tår;
Då uppfyllts hvar önskan, då läkts hvarje sår.
När anden har lemnat de jordiska qual,
I återförenens i englarnes sal.

N:o 45.

Lilla Elin Uggla.

Liten engel slumra stilla,
Du, som moderns sällhet var.
Du höjt vingen nu, du lilla,
Och till högre fröjder far.

Hvarför kom du hit till jorden,
Då din tid här blef så kort?
Sällheten är ringa vorden,
Hvad vi älskat snart gått bort.

Med din moder nu jag gråter;
Ty jag vet hvad döden är.
Du gått bort. Ej kommer åter,
Du, som henne var så kär.

Arma moder! Hvad du känner
Jag, som moder, nog förstår.
Af den bittra tår, som bränner,
Lindring dock till slut du får.

Icke mer i famnen ilar
Barnet, som diin lycka var.
Lugnt och fridfullt nu hon hvilat;
Hon *ett bättre* funnit har.

Späda knoppen vinden brutit
Fört den upp till himmelen.
Tåren, som du, moder, gjutit,
Blir till fröjd en gång igen.

När ditt hjertas slag få stanna
Och du här har lidit nog,
Engeln kysser då din panna;
Barnet, som Allfader tog.

Slumra ljuft nu ner i mullen:
Modershjertats högsta skatt.
Gråtande hon står vid kullen.
Dag är ute — inom natt.

Bed till Gud, att lugn Han skickar
Till din arma moder här.
Och när liten stjerna blickar,
Säg det Elins öga är.

Om två englar du får skåda,
Dit du gått, med salig blick.
Det är mina, dessa båda,
Som så tidigt från mig gick.

Bittert sörjde jag de kära;
Tiden lindrar dock hvar sår.
Lär din moder denna lära.
Och till slut sin tröst hon får.

N:o 46.

Vid C. A. Strömmans död.

18 ¹⁷/₁₂ 81.

Arma, unga maka! Du, som tröslös står,
Fastän hjertat gråter, har ej ögat tår.
Allt hvad ungdom, skönhet, hopp och kärlek gaf
Nu med honom sänkes i förtidig graf.

Hvarför dårar koppet, när det svekfullt är?
Hvarför rycktes han väl bort din make kär?
Ack! förmätna frågor — dem blott menskan gör.
Gud, som allting styrer, till *ett bättre* för.

Nyss af fröjd och lycka framtid mot dig log,
Men en dödens engel *allt* ifrån dig tog.
Nej, ej allt, ty ännu liten älskling slut
Fast i modersfammen, och gråt stilla ut,

Gråt! men icke klaga; du har honom kvar.
Han, den lille späde, pappas älskling var.
Må se'n hoppets rosor spira upp på nytt.
Bed blott Gud om styrka, fast sig allt förbytt.

Sänd din bön till Herren, Han som *allt* förmår;
Om ock hjertat bäfvar, tröst till slut du får.
Se i barnets öga hoppets engel ler.
Tacka Gud, att vännen *icke* lider mer.

Fader! moder! vänner! I som sorgsna stån
Stumma invid bären, I nu väl förstån,
Att hans strid är slutad — och af *allt* som var,
Stoftet, lån af jorden, endast finnes kvar.

Moder! du, som gråter, förr mång ljufvig dröm
Du vid vaggan drömde, bittra kalken töm!
Trösten I hvarandra; vännen, Er så kär,
Har ju blott gått hemåt; *nu* han lycklig är,

N:o 47.

Vid fru Strömmans död.

Så har du nu fått hamna,
Dit sonen före gått.
Nu fån hvarann I famna,
I, som hvarann förstätt.

Hur många år af plågor
Du tyst och tåligt bar.
Ditt hjertas tysta frågor.
Nu först ha' funnit svar,

Nu har till slut du kämpat,
Nu har du funnit ro.
Ditt lidande är dämpadt;
Nu får i frid du bo.

Ty anden frigjord ilar,
Upp till Allfaders hem,
Och stoftet kallnadtt hvilat,
Dock du har skilts — från hvem?

Från honom, hvilken blifvit
Ditt *allt*, din lycka var.
Dock Fadren trösten gifvit
För *dem*, vi lemna kvar.

I barn, nu tårar falla
Vid älskad moders bår.
I fån dock träffas alla,
När *Eder timma slår*.

Ej klagen, I, som gråten,
Fast smärtan bitter är.
Gud öppnar ju förlåten,
Der träffas vännen kär.

N:o 48.

Lille Adams död.

Gråt ej mamma! Nu min klagan tystnat;
Efter plågan har jag funnit ro.
Du, som till de klagoljuden lyssnat,
Gläds nu, att jag funnit fridfullt bo.

Gråt ej så! Låt mig få torka tåren,
Jag är lycklig i det ljusa blå,
Han som sänder ock kan läka såren,
Fast Hans vägar man ej kan förstå.

Snart vi mötas i de höga salar,
Der ej klagan eller smärta finns,
Der blott sällhet till vårt hjerta talar,
Der all jordisk sorg man mer ej minn's.

Hör, hur klockan ljuder! Ner i mullen
Sänkes nu Er lille älsklings kropp.
Snart hans namn I risten uppå kullen,
Men hans ande frigjord far dit opp.

Pappa! broder! Snart vi träffas åter;
Jag har hamnat här i frid förut.
Till Ert möte Gud mig sända låter,
Då, som jag, I en gång kämpat slut.

N:o 49.

Lille Thomas.

Vid hvarje smärta, som ditt hjerta känner,
Vid hvarje suck, som öfver läppen går,
Vid hvarje tår, som *modrens* öga bränner,
Fly blott till Gud! Han läker alla sår.

Du stod förtviflad vid din älsklings läger;
Med tåradt öga såg du då hans strid.
Dock han fick sluta, och ditt hjerta säger,
Att han är lycklig, som fått ro och frid.

Du såg hans plågor, och ej vill du åter
Till jordens qval, din älskling kalla ner.
Derupp' hos Gud, ej dyre sonen gråter.
I himmelsk glädje han bland englar ler.

Vid vårens ankomst Gud dig honom sände,
Och då ditt hopp du vid din Thomas knöt,
Men ifrån himlen dödens engel lände
Vid höstens slut, och jordens band han bröt.

Hos lilla syster är han lycklig vorden,
Och deras bön till Gud Er styrka ger.
De blicka oskuldsfullt hit ner till jorden,
Men deras fröjd ej någon dödlig ser.

En gång, då döden ock ditt öga sluter,
Och barnen möta dig med öppen famn,
Då torkas tåren, som ditt öga gjuter,
Och ro du finner i en fridfull hamn.

Gråt moder! Klaga! men i smärtans timma
Gläds, du har fler, som än dig återstå.
Må barnens joller skingra sorgens dimma,
Och må ditt hjerta lugnet återfå.

N:o 50.

Maria Magnusson.

Sig till jorden dödens engel svingar;
Hvem skall han till himlen hemta opp?
Hvem förlänas nu en engels vingar?
Hvem har sluta fått sitt vandringslopp?

Jo, ett barn — hvars goda barnahjerta —
Nog var värdigt finna fridfull hamn.
Gud, sänd tröst uti föräldrars smärta,
När de hviska klagande dess namn.

Lycklig nu din ande uppåt ilar,
Innan världens ondska hann dig nå.
Kallnadt stoft blott i det tysta hvilat,
Sjelf du jublar nu uti det blå.

Att du sörjes, saknas utaf alla,
Derom vittnar ju hvar tårfylld blick
Saknads tårar ifrån ögon falla,
Dock vi glädjas, bättre lott du fick.

Sof i ro! Jag på din panna trycker
Nu en kyss till tack från forna da'r.
Ifrån plågor dig Allfader rycker!
Men jag känner saknad, äfven jag.

Sof i ro uti den kalla mulden.
Aldrig glömmar jag Marias drag.
Enkel krans jag lägger ner på kullen —
En gång mötas åter du och jag.

Och till dess, med fader, moder, vänner
Sänder jag ur djupet af min själ,
Först den tår, som Hedvigs öga bränner,
Och till sist mitt *hjärtliga farväl*.

Maria M. Magnusson

N:o 51.

Till herr och fru M.

Fader! Moder! Nog Ert hjerta klagar,
Att så tidigt barnet från Er gick.
Underliga synas Herrens lagar
För vår jordiskt skumomhöljda blick.
Glädjen nyss ur hennes ögon lyste,
Vårfrisk hon emot oss alla log.
Hjertats oskuld utur ögat myste,
Derför Gud till sig Maria tog.
Låter barnen alla till mig komma,
Sade han, som slöt dem i sin famn;
Derför rycktes bort Er späda blomma;
Gud har kallat henne ock vid namn.
Svår var plågan, men i grafvens gömma
Tystnar klagan, slutar hjertats strid.
"Jag går bort, jag får ej längre stanna,
Gud mig tager nu till lugn och ro.

Dödens kyss nyss trycktes på min panna;
I det tysta får jag en gång bo",
Så hon sade uti dödens timma,
Då hon tryckte faders, moders hand,
Åfven syskons, innan dödens dimma
Omslöt öga, som såg himlens strand.

Torken tåren! Och uti Er smärta
Minnens, att hon utstått plågan har,
Sluten sedan barnen till Ert hjerta,
Hennes syskon, som I egen qvar.
Ack, förklarad skall hon till Ert möte
En gång ila från det ljusa blå!
Nu hon jublar uti englars sköte!
Ingen smärta kan Maria nå.

Bleka läppar aldrig mera stamma.
Kallt är stoftet, salig hennes själ.
Dock förgäta aldrig pappa, mamma
Hennes *matta* — *eviga farväl*.

N:o 52.

Den döende veteranen.

Du brud från min ungdom! Du kommer till sist.
Jag väntat dig älskling, för längese'n visst.
Snart slocknar mitt minne! Jag kommer: farväl,
Du lif af mitt lif och du själ af min själ.

Jag minnes se'n fordom den dag, som i går,
Hur tjusfull och fager, för blicken du står.
Jag frågte: "Säg flicka, vill du blifva min?"
Fast läppen var stum; dock ditt öga sad': "din".

"Och nere vid stranden vi bygga vårt tjäll,
Och du blir min sol intill lefnadens qväll,
Fast hemmet är enkelt, dock kärlek är gäst,
Du styrer så älskligt, som du finner bäst."

Så drömde vi båda i ungdomens vår,
Men hemskt var det rykte kring hembygden går,
Att fienden kommit. Vän slets ifrån vän,
Vi skildes och ha icke träffats igen.

Du sörjde, du trodde, att vännen var död;
Jag fången för alltid hos andra led nöd.
Du dog dock så lycklig, så fridfullt och glad,
Och ännu i dödsstund för vännen din bad.

Jag ser dig, du sitter på silfverklädd sky,
Du vinkar, jag kommer! O, ej från mig fly!
Du sjunger bland englar; hvad jublande ljud!
Du vinkar! Vi mötas hos kärlekens Gud.

Den döende veteranen

N:o 53.

Till O. S—rg.

Vid hennes 21-årige sons död.

Med tårlös blick, o moder! du syns vid bären stå,
Du kan ej smärtan fatta; förlusten ej förstå,
Att dessa sköna ögon ej mera kunna se,
Att dessa bleka läppar ej mera mot dig le.

För flere år tillbaka du vid hans vagga satt;
Allt kunde du försaka, blott icke liten skatt.
Du kysste ögon klara, och modershjertat log.
Låt nu din tröst det vara, att Herren honom tog.

Hvad hade du att gitva mot det, som Herren gaf.
Han lycklig nu fått blifva, han slumrar i sin graf.
Uti din stora smärta Allfader bed om mod,
Förlusten din att bära, då hjertat gråter blod,

Man måste qvinna vara, att känna smärtan så —
Man måste moder varit, att din förlust förstå,
Den bittra kalken bräddas, jag ock den druckit har,
Och ner i jorden bäddats, allt hvad mig kärast var.

Jag kunde då ej tänka, att lyckligast det var,
Att de deruppe voro, och ej hos mamma kvar.
Då drömde jag, fast vaken, och med en skumhöljd blick,
Mitt hopp till Gud jag satte, och bättre insigt fick.

Jag drömde, att en engel jag ofvan molnen såg —
Visst satt han tyst, den lille, och sorg i blicken låg.
Då syntes Herrens engel, och talade så här:
”Hvarför är du så dystert, du liten engel kär?”

Hvi höjer du ej vingen, och glädes såsom vi?
Du vet i stjerneringen man måste lycklig bli!”
Då talte liten engel: ”Ack! du ju icke vet,
Att mamma ständigt gråter, och tåren bränner het.
Den tynger på min vinge, jag kan ej lyfta den.
Ack, om hon nu blott finge sin tröst från allas Vän!”

Och store engeln sade: ”Ett råd jag vill dig ge:
Bed Gud, att han din framtid din moder låter se.
Om du hos henne stannat, och lefde der ännu,
Då Herrens godhet kanske hon icke klandrat nu”.
Och fastän blicken skymdes, jag hennes framtid såg,
Och full af qual och plågor min lille älskling låg.
Ej smärtan henne lemnat, och striden var så stor.
Jag bad förkrossad Herren, som uti höjden bor,
Han måtte henne taga uti sin fadersfamn.
Jag log fast hjertat qvidde! Jag qvad blott hennes namn.
Och så jag vaken drömde! Jag nu Guds godhet ser.
Jag vet ju ofvan molnen min dyra Emy ler.
Till tack, jag Herren sände, ännu en engel skön.
Jag tackar Gud, som vände till tröst min varma bön.
Så får du moder tänka, då kallnadst stoft du ser,
På himlen stjernor blänka, deri din älskling ler.
Om hjertat ock vill klaga, att han ej hos dig är,
Du ser hans lefnads saga, och frid ditt inre bär.

MIN RESA FRÅN GÖTEBORG
TILL ALEXANDRIA 1882.

NY REST FRYA GOTEBORG

THE ALZADRIA 1882

Måndagen den 24 April anträdde jag min resa från Göteborg till Alexandria med nybyggda ångaren "Malaga." En stor del af mina vänner följde mig uti bogserbåt till den på elfven liggande ångbåten. Ej utan tårar skedde afskedet, ty resan var ämnad att räcka minst trenne månader, och under så lång tid kan ju mycket hända. Eget nog, är det dock egentligen *afståndet* vänner merendels fästa sig vid, då de skiljas, och ej så mycket tiden. Jag kan ju vara skild i årtal ifrån vänner och bekanta, fast på närmare håll, och det anser man ej vara något. Emellertid tårades mitt öga ofrivilligt, ehuru resan för mig var en glädje, ty jag hade min man och mina barn med mig. Sedan vännerna varit ombord, och vi der druckit en afskedsskål, nedstego de åter uti sin båt. "Malagas flagga hissades för att trenne gånger sänkas till afskedshelsning åt mina bortilande vänner och släktingar, och snart syntes de ej mera, men ännu stod jag länge kvar på kommandobryggan, tillhviskande dem, i tanken, ett ytterligare farväl. Kl. 8 på aftonen voro vi i ordning att börja vår färd. Maskinen sattes i verksamhet och inom kort försvann den ena efter den andra af skärgårdens kala klippor. Omedvetet smög sig den tanken på mig: skall jag se dem åter?

Dyra fosterland, när skall jag se dig åter;

Moder, vänner, mycket der jag har.

Jag är lycklig, men ändock jag låter

Tanken fråga: skall det bli som var?

Jag för kärleken ju med på färden
Samt en engel, som beskyddar den.
Än ett afsked — och så ut i världen
För att njuta. — Jag är snart igen.

Kala klippor, hvart man ögat vänder,
Allt man ser ju i ett andetag.
Dock! hur det må blifva, hvad än händer,
Jag vill se dig åter — Långedrag.

Men framåt gick färden; skönt väder, frisk vind, god aptit, dito sömn och förhoppningar, allt gjorde resans början angenäm. Ett gudomligt månsken förhöjde den storartade taflan af en natt på hafvet. Dagen derpå var sommarlik värme och föröfrigt allting godt. Men på aftonen föll barometern och frampå natten kom kapten B., en glad och i mitt tycke utmärkt treflig man, ner till oss frågade om allt var i ordning, emedan vädret rustade sig till storm. Och allt för rätt hade han; liksom genom ett trollslag blef allt förändradt. Himlen mulnade, tunga regndroppar föllo, och båtens allt högre "lyftning" öfvertygade oss om, att kaptenen spått rätt. Till och med restauratrisen, ett sjövant fruntimmer, var rädd den natten. Och dock, hvad var det emot hvad som komma skulle!

Hela dagen derpå var det stormigt. Och så tilltog ovädet dagligen. Fredagen var vädret rätt godt, och aftonen skön och månljus. I fjerran ryste de båda elektriska fyrarne vid South Foreland vid Dover samt på något afstånd derifrån den gröna blinkfyren East Goodwin. Herrliga stjärnor i natten för den vilsekomne sjömannen, som kanske toge miste om rätta stråten, om ej dessa vänligt lyste vägen. Men så kom lördagen — den hemskaaste dagen i mitt lif. Vid middagstiden var full storm i Engelska kanalen; den tilltog, och enligt kaptenens utsago, var det den svåraste orkan som kunde tänkas. Stormen hven, vågorna, lik forntidens jättar, vältrade sig grönsvarta närmare oss, färdiga att i ett enda tag krossa oss och vår farkost, hvilken syntes oss både ny och stark, men i ett sådant ögonblick likväl bräcklig. En dylik

stund på hafvet kan aldrig förgätas, ty människans egenkärlek får der en svår stöt; hur obetydligt är ej då detta jag, som annars yfves öfver allt. Ventilerna stängdes, luckorna fastskruvades, allt blef dystert. Båten krängde, som vore den färdig att splittras; allt knakade och brakade. Man försökte att hålla sig fast både med händer och fötter, men omöjligt. Hvarje gång kaptenen syntes i salongen var jag glad, ty jag såg ju, att han lefde, men när han gick, tilltog ångesten; jag visste ju ej om han skulle hinna upp på däck en gång. Störtvåg på störtvåg slog nämligen öfver och något glädjebud hade han ej att förkunna, ständigt detsamma: värre eller likadant. Jag ramlade ner från soffan, der jag låg; vattnet slog in genom kabyssens tak, och strömmade gångarne utefter. Proviant och allt höll på att förstöras. En ventil var obetäckt, och då jag krälade dit, såg jag en syn så hemsk, att jag gömde ansigtet i händerna och bad innerligt. Det såg ut, som om vi varit omgifna af svartgröna berg rundtomkring, i hvilkas midt en djup afgrund var, och der lågo vi. Ibland voro vi högst på vågornas toppar. Jag lyssnade med fasa, för att få höra om maskinen ännu arbetade, och då båten började höja sig ur djupet, var det för att nästa minut åter slungas dit. Propellen darrade ibland i höjden, det lät så ihåligt, så slog den ned i vågorna, för att strax derpå höjas, obrukbar igen. På så sätt fortsattes timma efter timma, och natten förgick i ångest, kan jag säga, oakadt vädret något lugnat sig. Ratten skadades, och kompassen akterut lösrycktes och slungades öfver bord. Skulle vi slippa med endast detta? Så länge rodret höll, kunde vi ju hoppas, och Gud vare lof, allt gick väl. Men förfärligt var det för mig att höra min lille sons gråt, och ej kunna trösta honom på något sätt. Van som han var att fritt springa omkring, måste han nu tvingas att timvis sitta i sköterskans knä. Jag låg dock till det yttre lugn på en soffa, ehuru jag i mitt hjerta tog afsked af alla och allt som var mig kärast på jorden. Hvarje gång min make kysste mig, trodde jag det var sista gången. Jag genomgick tusen dödar dessa dygn. Ibland tyckte jag mig försedd med lifräddningsboj slungas från våg till våg med mitt lilla liflösa barn i famnen

Denne lille älskling, hvilken redan beredt oss så mycken fröjd med sitt joller samt sitt lilla goda förstånd! Då jag såg ut, tyckte jag mig se hafsfrun omvirad med sjögräs; hur hon vinkade, då hon satt på en hög våg och sjöng! Månen tittade der fram och liksom för att se, om vi ännu hade kraft att strida emot elementerna, hvilka rasade vildt.

Och becksvalt var natten, och vågen den slog.

Så dyster stod styrman på vakten.

Och hafsfrun satt grönklädd, så hånfullt hon log:

"Säg men'ska: hvem af oss har makten?"

"Jag njuter", hon sade, "då tackel och tåg

De slitas och olycka båda.

Än gungar jag skyhögt, än sjunker i våg,

Är glad, då allt ondt sker i våda.

Härnere i djupet korallslott jag har,

Det glindrar — jag därar så gerna.

Hur mången, som ser det, dit färden då tar,

Ty jag är hans ledande stjerna.

Snart sjunker er farkost, du följer med mig.

Hvad skatter ditt öga skall skåda!

Nu tveka ej längre — tag barnet med dig,

Jag famnar så gerna er båda."

"Din makt, fastän hafsfru, så ringa dock är,

Till Gud jag med bön vänder hågen;

Hans kärlek beskyddar, hvarthän det än bär,

Han näpsar båd stormen och vågen".

Min tro blef ej sviken; snart fyrornets sken

Spred ljus uti stormfulla natten.

Och hafsfrun så vredgad försvinner allt re'n.

"Behåll nu båd' slottet och skatten".

Så ropte jag glad, men jag glömde ej Gud,
Ty döden mig varit så nära.
Så länge jag andas, skall läpparnes ljud
Allfader förkunna Din ära.

Äfven fyren på ön Casquet sågo vi.

Dartmouth.

Söndagen den 30 hade vi frisk vind; ännu fortforo de höga vågorna, om dock ej så, som på lördagen och natten till söndagen. Vid tolf-tiden på middagen kom förste styrmannen in i kaptensens hytt och bad att få tala vid honom. Han berättade, att kolen ej kunde räcka längre än högst 5 dygn. Hvad var att göra? Våga utsätta sig för en storm i Spanska sjön och drifva redlösa i brist af kol? Nej, då hellre vända i tid, samt gå in till Dartmouth.

Sagdt och gjordt, och vid 6-tiden på aftonen voro vi der; men, som engelsmännen fira sin söndag på annat sätt än vi och ej låta sig störas af något, så fingo vi ligga utanför, ty ingen lots syntes, oaktadt "Malagas" pipa ljud doft många gånger och bloss svängdes. Följaktligen kommo vi ej in på rivieret förr än måndag förmiddag. Dartmouth tager sig förtjusande ut sommartiden, vid inloppet åtminstone; oaktadt man ser, att det är en mindre stad. På ena sidan ser man hafvet, der de hvita seglen på förbifarande fartyg så vackert glida fram, och på andra sidan smekes ögat af den mest leende pittoreska natur. Terrassformiga trädgårdar och ängar, hvilka just nu stodo så herrligt grönskande; lummiga lunder, hvilka i sitt sköte gömde förtjusande villor. En ovanligt proper stad för att vara engelsk; så olik de sotiga Shields och London. En waterclerk, norrman till börden, kom ombord; äfvenså tullens utskickade. Efter att hafva in-

tagit middag foro vi i land. Vi besökte först herrar Collins & Co, kolleverantörer. De voro mycket hyggliga och kunde draga på munnen, hvilket är sällsynt hos en Albions son. Då affärerna voro uppgjorda, frågade mig den ene, om jag ej hade lust att dricka thé med honom. Jo, tack! det skulle smaka godt. På engelsmannens lugna, ogenerade sätt framsatte han två koppar, thékanna och gräddskål samt socker i en bleckbox, och så inmundigade vi den af mig annars ej omtyckta drycken. Det var mycket godt och fint thé och smakade förträffligt. De andra herrarne drucko — grogg — tror jag det var. Derifrån gingo vi på visit till ett ungt engelskt par. Frun såg rätt bra ut, men hade tillika ett frånvarande skrämmt yttre. Herrn sjelf, 24 år, var klädd, midt i sommaren *der*, uti höga stöflar och rökmössa samt bar den för engelsmännen outhärliga pipan i munnen. Hemmet var rätt nätt, men alla engelska hem äro så *lika möblerade* och sakna hvad vi svenskar älska — det behag och den trefnad, man finner hos oss. Jag kan ej neka, att det föreföll mig, som om man kan jemföra det engelska familjelifvet vid rummens möblering samt läge i olika våningar. Det finnes intet helt. Efter affärernas avslutande för dagen söker mannen nöjet utom hus, och hustrun, ja, det blir mycket olika med vårt lefnadssätt. Herrskapet D's hade en liten gosse, 8 månader. Halfnaken, som bruket är, och blåfrusen i det rätt kyliga vädret; hur olika mot min lille hvite rosenkindade pys ombord. Utan uppmaning accompagnerade frun sin man, då han sjöng med rätt medelmåttig röst. Ej kan man få en svensk, att så der genast utan att blifva anmodad låta höra sin talang, men så var ock denne, som han slutade hvarje vers med:

”I am an Englishman”.

Visiten var kort, och vi besågo derefter staden. Det som ovilkorligen fångslar främlingens öga i England är de storartade butikfönstren — det må nu vara hos juveleraren eller slagaren.

Efter några små uppköp i bodarne och sedan vi druckit ett glas vin på ”Hotel Fairfax”, reste vi åter ut till vår båt,

och kunde i sanning skatta oss lyckliga, att kolförrådet tvungit kapteunen att gå in till Dartmouth, ty en svår storm rasade hela dagen; och nog är det säkert, att mer än en olycka skedde under den stormen. En norsk kapten B-m följde oss ombord och superade. Han var ovanligt hyggelig — ”nydelig” som hans landsmän säga. Han hade redan legat der 5 veckor, emedan det händt något ledsamt med hans fartyg, på hvilket engelsmännen lagt seqvester. Tidigt morgonen derpå lättades ankaret, och jag hann nått upp yrvaken, att få se sista skymten af det tjusande grönskande Dartmouth, öfver hvilket solens första strålar just då sprede sitt sken.

Jag uppvaktades under mitt vistande der med trenne buketter. Granna, prunkande blommor utan doft. Ögat fångslades en stund deraf, men derefter vände jag det till min trädgård ombord, hvilken en god vän i afskedets stund gifvit mig. Der njöt jag af den lilla enkla hvita liljeconvaljen, och den doftande hyacinten. Den förstnämde påminde mig om ”hembygdens skogar och dalar.”

Blyga lilla blomman dofta
Uti nordanskogens skygdd.
Ack! jag plockat dig så ofta
Uti hemmets kära bygd.

Blommor lysande jag eger,
Gåfvor på den främmand' jord,
Men ack! intet öfverväger
Dem jag hade med från Nord.

I går syntes genom kikare det i fjerran liggande *Eddystoneska* fyrtornet. Det gamla fyrtornet kvarstår ännu, ehuru ej längre brukbart. Det är namnkunnigt derigenom, att det har *kärleken* att tacka för sin tillvaro. År 1696 omkom der en förlofvad engelsk sjöfarande. Hans fästmö, antagligen ofantligt rik, lät då uppbygga detta på den klippa, der hennes älskling omkommit. Det kostade naturligtvis både tid och summor, samt blef färdigt 1698.

Nu är emellertid ett nytt fyrorn byggt på en klippa i närheten, emedan ingen vågade bo längre i det gamla.

I svartan natt, då stormen rasat,
Och skyhög våg mot skäret slog,
Hvar seglare helt säkert fasat,
Ty "vålnaden" på klippan log.

Då lyser slutligt uti natten
Den fyr, som tröstlös kärlek gaf —
För seglaren den bästa skatten,
Ty förr fann mången der sin graf.

Och han, som fann sin graf i vågen
Och bittert sörjdes af sin vän,
Han spökar ingen mer i hågen,
Han henne mött i himmelen.

Vid $\frac{3}{4}$ 11-tiden på afton syntes fyren vid *île Ouessant*, hvilken bemärkes på ett afstånd af 24 engelska mil. Den blänker en stund med rödt sken och tvenne gånger med hvitt. I Biscaya-bugten hade vi hög motsjö, men skönt väder föröfrigt. Ingen seglare syntes då, endast en ensam fiskmåskretsade i luften; hur öfvergifven jag fann honom, men slutligen fick jag se hela hans familj, fyra till antalet, och jag beklagade honom ej längre.

Cape Finisterre syntes i klart väder på otroligt långt afstånd. Man skönjer ovanligt höga berg längs hela kusten. Merendels lägrar sig der alltid en tät dimma.

Farilhoes. Denna, om man så får säga, "nyck" utaf naturen ligger midtför Berlingas. På afstånd ser det ut som höga sockertoppsformiga berg. Dess högsta spetsar lära vara 315 fot. Det synes nästan som ruiner, ja, man kan tycka dem vara allt möjligt. Och de kunna i sanning kallas en nyck af naturen. Emedan vågorna nästan ständigt slå mot bergshällarne, uppstår en fin rök, som gör det hela än mera sagolikt. Då man

ser dem på sydostliga sidan, stupa dessa märkvärdiga berg lodrätt ned i vattnet. Der lär vara 900 famnar djupt.

Cape Roca. Förtjusande plats vid Portugisiska kusten. Sandstensformiga, ofantligt höga fjell fångsla blicken. Grönskande ängar och väl uppodlade fält syntes här och der mellan bergen. Små rödhvita byggnader taga sig så hemtrefliga ut emellan de gröna fälten.

Högst upp på bergets branter ses taket och skorstenarne på ett stort slott, privat egendom med ofantligt stora egor till. Det bebos dock ej af annat än betjenter, hvilka förevisa det för resande. På yttersta kanten af ett berg synes fyrtornet, en egendomlig låg byggnad. Öfverallt på hafvet synas portugisiska fiskare, hvilka i sina farkoster med besynnerliga höga spetsiga segel glida oss snabbt förbi. Stora ångare synas här och der. Det är ej samma enformiga lif, som i Biscayabugten, endast himmel och vatten samt fiskmåsans flygt uti rymden.

Vädret är gudomligt, och sommarklädd har jag i dag varit uppe kl. $\frac{1}{2}$ 5. Finge sjömännen ständigt hafva sådant väder, vore deras lif afundsvärdt, men den som varit med om en *stormprisar ej deras yrke.*

Jag glömde nämna, att Cape Roca är den vestligaste landspets i Europa, 1600 fot öfver hafvet. Det är mycket intressant att följa med på de stora sjökorten, och se hur färden går framåt.

Härnäst kommo vi till *Cape Saint Vincent*, hvilket passerades nattetid, och kunde således ej mycket skönjas deraf. Midt utanför låg en ganska farlig klippa, hvilken dock kan undvikas, om man far ungefär 15 engelska mil derifrån. I natten såg kapten ett farligt vrak, utan master, hvilket låg midt i stråkvägen. Cape Vincent består, efter hvad man från hafvet kan se, endast af höga berg.

Cape Trafalgar passerades under ganska godt väder. Det består af sandstensberg, med små rödhvita hus här och der bland de gröna ängarne. Ett högt hvitt fyrorn syntes vid capets yt-

tersta spets. Vädret fortfor att vara vackert oaktadt dyningarne efter den svåra stormen i kanalen ej voro förbi.

Vid 6-tiden på söndagsafton passerades *Cape Tariffa*, hvilket tager sig väl ut från hafvet. Små gul-hvita hus framskymtade här och der. På capet finnes ett kapell, S:t Catalina. Medan man ännu har *Tariffa* för ögat synes *Gibraltar* med sitt vackra läge vid hafvet. Skyhöga berg, hvilkas spetsar man ser höja sig *ofvan molnen* taga sig förtjusande ut. Vackra, hvita och gula villor, mer efter vårt byggnadssätt än efter det engelska. De hade dock alla hvad våra byggnader merendels sakna: balkonger och verandor med sköna, höga krukväxter, hvilket ovilkorligen tjusar ögat. Får man då se deremellan en svartlockig spanjorska blicka ner, är taflan fullständig. Synd dock, att dessa åldras så fort och då blifva fulare än vi svensker. Ett brokigt virrvarr erbjöd kajen. Det var marknad den dagen vi voro der, och jag tror, att världens alla nationer voro församlade. Se der flyger en ung spanior på sin eldige gångare. Der grälar en riktig hexa på sin eller en annans gubbe, hvad vet jag? Hon ruskar honom i armarna, och slutligen hafva de kommit nästan med munnarna i hop, men ej för att sluta tvisten i en fredsskyss, å nej, det är nog endast för att intet ord skall gå förloradt. Der bjuder en annan med hög röst ut sina frukter, och om honom kan man säga: hvarken klädd, eller oklädd. En ung spanjorska kastar smäktande blickar på en Albions son, men utan att bevärdigas med ett ögonkast. Sedan Gibraltar blef Englands tillhörighet, är landet till mesta delen uppfyllt af dessa stela långlifvade engelskor, samt deras maskulina följeslagare i sina plaids. Mycket mer fäster man sig då vid den smidiga, behagliga spanjorskan, med det lockiga håret lätt doldt af den svarta genomskinliga mantillan. Dock får jag säga, att man får se långt *vackrare* personer af det manliga än qvinliga könet. Der se vi ett par mohrer! Långa och ståtliga gestalter i fotsida svarta kappor med hufvudet omviradt af sin turban. De långa svarta radbanden hänga längs bröstet och fingrarne glida litet emellan upp och ned öfver dem, liksom då den döfstumme tecknar sitt språk. Der se vi bondgossen, hvilken på sin boricka för

in grönsaker till staden. I Spanien plågas djuren gränslöst. Der kommer en spansk bonde körande sina lass. Han har tre kärror med en åsna framför hvarje kärre, och om han än hade aldrig så många, behöfva de ej någon påstötning, endast ett rop från bonden, hvilken sjelf kör det första lasset. Han är sjelf i nationaldrägt, d. v. s. byxorna merendels af grått tyg, en bländande hvit, eller också kulörd stärkskjorta, den brokiga långschalen virad om lifvet, dolken vid sidan samt hög svart slokhatt och den kulörda halsduken hängande uteder rygg. Ett par poliser sågo vi ock. Den ene var en ståtlig vacker man, en äkta spannior. De hafva ingen angenäm sysselsättning. Om t. ex. slagsmål uppstår, och en polis kommer utan att hafva sabeln dragen, eger hvem som helst rättighet att sticka ner honom. Ett sådant fall hade nyss händt, då vi voro der. Gatorna äro mycket smala, butikerna äro många och snygga. Turkar, engelsmän, ja nästan alla nationer hafva handel der. Att Gibraltar ej alltför länge varit engelskt, kan man se deraf, att gatorna ej vimla, som i England, af det smutsiga, halfnakna uppväxande släktet. Ej heller ser man, som der, den största lyx bredvid det djupaste eländet; det finnes en medelklass, hvilken gör att skilna'n ej är så stor "emellan en falsk och en äkta spannior".

Engelska soldater i sina hvita byxor, röda jackor, och hvita uniformsmössor sticka hjert af mot det mörka virrvarret omkring oss. Våldiga saluter dånade, och skakade hvarje hus. Ja! ja! ej till vår ära, nej. det ankrade trenne örlogsmän på reddan. Då vi fortsatte vår färd ombord, sågo vi Gibraltar från södra, ja, sydostliga sidan. Der ser man då den märkvärdigaste fästning i verlden. Sprängd inuti sjelfva berget är det endast de små skottgluggarne, som erinra om fästning. Högst upp på bergsspetsarne, der molnen hvila sig nedanför, är byggt ett vaktorn. Det fordras både tid och unga ben för att gå upp dit. Det måtte emellertid vara en förtjusande utsigt deruppe. Gibraltar är 4 engelska mil i omkrets och har ett vackert fritt läge vid hafvet, der alla nationers fartyg plöja vågen. Vår svenska flagga tog sig dock bäst ut, i mitt tycke. En norsk sjökaptan, hvilken

med sin fru varit i Indien, träffade vi. Han var glad att få komma hem igen. De skulle dock först till Köpenhamn.

Ceuta och Gibraltar synas på otroligt långt afstånd från hafvet. Man kan få se och njuta af mycket underbart i land, men så har hafvet desto färre märkvärdigheter att bjuda på. Med detsamma dagen slutat, hvilket sker nästan ögonblickligen, som solen sjunker ner vid horisonten, mötes ögat af en egen anblick i Medelhafvet. Fläckvis ser det ut som då man stryker en bundt fosfortändstickor mot en vägg. Det lyser ett sken, hvilket synes och försvinner. På sjömansspråket kallas det *mareld*. På bårens båda sidor voro breda strimmor, så det såg ut, som om båten glidit fram i silfver. En lång blank strimma i hafvet visade hvar patentloggen låg. Hafvet tycktes koka och sjuda af sältan rundtomkring. Månljus och stjernklar var aftonen. Tunga fall hördes i vattnet; här och der hoppade högt upp i luften de s. k. Nordkapare, ett mindre hvalslägte. Fula, klumpiga djur, men de kunna hoppa förvånande högt. Sådana afbrott gifva omvexling åt det enformiga lifvet för seglaren på det vida hafvet. Men den som har öga och öra för allt *det stora* i naturen, han fångslas ovilkorligen af det han ser, och känner djupare Guds oändliga majestät och herrlighet. Och detta är ju endast ett af de tusen under hafvet kan uppvisa. Natten emellan Söndagen och Måndagen var skön. Söderns värme med nordiskt månsken. Båten gled så lugnt fram. Fosforstrimmorna lyste i natten; de komma af sältan i hafvet. *Det var skönt* — men huru länge?

Inom en kort stund mörknade himlen, och stormen tilltog med en förvånande hastighet. Det dånade och brusade, båten flög som ett spån på vattnet. Och detta efter en sådan herrlig afton. Allt högre och högre vräkte vågorna, allt mörkare blef himlen och allt hemskare omkring oss. Jag trodde, att jag för andra gången på denna resa var nära döden. Alla syntes dystra. Sjelfva kaptenen, annars alltid glad och hoppfull, såg ut som sjelfva bekymret. Så gingo natten och dagen och åter en natt och en dag utan någon förbättring. Hopplösa blickade vi fruntimmer på hvarandra. Förödelse och död sågo vi, hvart ögat

vändes. Fru Ö. som farit så mycket på sjön, kom och tog mig i famn. Hon var likblek, då en gång båten lyfte sig, och vi trodde, att vår sista timma var slagen. Jag satt lugn, men bad högt till Gud, att Han ville förbarma sig öfver oss. Att äta eller dricka under dessa kvalfulla dygn var mig omöjligt. Svårast var det med den starka hufvudvärken, en följd af båtens eviga sättning. Men en utmärkt sjöbåt var det. Tänk om det varit en annan ångare. Så småningom lade sig stormen, eller rättare sagdt orkanen. Den hade varit svårare än den vi haft i Engelska kanalen. Vågorna slogo högt öfver märsrårna.

Hvilket lif sjömannen får föra! Hvilka dygn af vaka och oro för kaptenen, hvilken naturligtvis måste tänka för allt. Förste styrmannen var då som alltid outtröttlig. En sådan man får en leta efter inom relingar. Som kommandohuset lätt kunde ryckas bort af en störtsjö, kunde kaptenen ej lägga sig der en minut, oakadt han så väl behöft några ögonblicks hvila. Efter flere dygns vaka kom han då ner, samt lade sig, sådan han gick och stod, på durken. Någon sömn blef ej af, men han fick väl ändå någon ro. Då jag såg honom ligga så, vände jag mig åt väggen och grät, ty det gråa hufvudet hade förtjent ett bättre läge. Men med en ny dag kom nytt mod och nya förhoppningar, och de blefvo ej svikna. Allt var lugnare och sinnena gladare. De höga vågorna fortforo väl en tid bortåt, men då jag nu skrifer detta, hafva vi skönt väder. Ständig hög motsjö har hindrat färden; men vi vilja väl hoppas, att våra motgångar nu äro slut.

I dag, torsdag, se vi Afrikas kuster. De synas i dimman förstås, så att man ej kan få något bestämdt begrepp om dem. Höga lodräta berg synas, och ett enda hus samt fyrtornet vid Cape Tenez öfverst. En ensam man står vid stranden. Hvad tänker och känner han. Det ser så ödsligt och hemskt ut. Endast en massa fiskmåsar flyga till och från hans ödsliga boning. Hade han någon, eller några derinne att lefva för. Hade han någon som älskade honom och med honom delade hans "lilla vrå bland bergen!"

Så öde på klippan ett fyrorn der låg,
I Afrikas dimhöljda trakter.
Hvart ögat jag vände, ej mera jag såg;
Blott fiskmåsar der voro vakter.

Jag tänkte — hvad känna de väl, som der bo.
Männ' friden och kärlek der gästa?
Har mannen, som sitter på klippan der, ro?
Så ensam — han är ju min nästa!

Hvad tänker han väl, då han båten här ser;
Männ' grubblar på okända landen?
Har han uti tornet nå'n älskling som ler?
Hvi syns han så ensam på stranden?

Men båten gled framåt, och svar jag ej fick
"Sköt tindrande ljuset i natten!
Fast ensam du synes — mång' tacksammer blick
Dig sänds för den välskötta vakten.

Ju längre vi komma, desto mera tilltager värmen och de näsvisa flugorna. De störa matlusten om dagen och sömnen om natten.

Vid 6-tiden på Fredagsafton voro vi utanför Algier. En lätt dimma hindrade oss att obehindradt se, hur der såg ut, men genom kikare upptäckte jag, att staden var tätt bebyggd med större hvita hus bland höga berg. Senare på aftonen var staden rikt upplyst. Jag önskade så innerligt, att jag hade kunnat få se riktigt hur staden ser ut. Den lär vara amfiteatraliskt bygd med terrassformig natur. Man går några trappsteg och då har man en annan gata. Fint och propert öfverallt. Hur mången skön tärna smäktar ej der inom harems murar och längtar efter friheten! Oändliga öknar följa kusten uteder, men nästan alltid synes der en lätt dimma. Nu först, då denna tropiska värme blir hetare för hvarje dag och driksvattnet är varmt, kan jag sätta mig in uti den fasansfulla belägenhet, öknens barn måste vara uti, då de vandra genom dessa oändliga öknar, längtande

att få höra ljudet af någon sorlande källa för att få släcka sin törst; allt under det hägringar vilseleda dem.

O, mina landsmaninnor! hvad jag afundas er, hvilka kunna få svalka er med en glace eller endast, om I så viljen, dricka ett friskt glas källvatten. Ja, man må prisa Södern och Österlandet hur mycket som helst! Må drufvorna glöda och orangesamt mandelblommorna dofta, jag sjunger ändå af mitt hela nordiska hjerta:

”Ja! jag vill lefva, jag vill dö i Norden!”

Nordisk himmel! Frisk är vinden,
Bitande kanske ibland.
Brynt blir också der ju kinden
I mitt dyra Fosterland.

Uti Södern man försmäktar,
Mister håg och lust för allt.
Friska ä' mitt hemlands fläktar,
Hjertat blir dock aldrig kallt.

Sköna mandelblomma dofta,
Uti Söderns varma land;
Hellre plockar jag dock ofta
Blott ett grässtrå uppå strand.

Der, som Mälarvågen klagar,
Der, som Götaelfven går.
Komme åter dessa dagar,
När på fosterjord jag står!

Fyren på Cape Caxine sågo vi, äfvenså Cape Sorelle, der ett engelskt örlogsfartyg törnade emot 1847, och blef totalt vrak.

Cape Bourgaroni, 16 mil långt, d. v. s. engelska mil. En förtjusande natur. Höga mörka berg stupa lodrätt ned i hafvet. Öfver och mellan dessa finnas ännu högre helt och hållet be-

klädda af vinrankor. Öfverallt gröna sädesfält, antagligen majs. Der skimrade bergen rödaktigare. Allra högst på dessa ofantligt höga bergsspetsar sträckte sig lik en gränslös lång kedja de majestätiska palmerna, hvilkas höga kala stammar med sina breda, stora och omfångsrika kronor bildade en vacker ram till den poetiska taflan deri. På en terassformig klippa, inbäddad på ena sidan i vindrufsbergen och majsfälten, med fritt läge åt hafvet, syntes det hvita fristående fyrtornet nära intill boningshuset. Det var en förtjusande vy; godt jag egt den förmågan att kunna måla, det hade varit ett tacksamt ämne. Det var mycket vackrare natur än den portugisiska kusten erbjöd, och dock var der vackert. Men här var poesi och prosa om hvartannat, bildande ett förtjusande *helt*. Och framför detta det stora oändliga hafvet, hvarpå en seglare och två ångare då mötte hvarandra. Medan jag satt der ombord, genomvarm och törstig, kan ingen undra på, om jag längtade efter den förbjudna frukten. Det var svårt att se och ej röra, men afståndet hindrade frestelsens fullbordande i handling. Om jag blott hade haft en af dessa stora herrliga klasar. Jag liknade Bourgaroni vid Paradiset — åtminstone så pass långt ifrån. Men liksom ormen *der* spred ondt, tror jag att den gör så här med, ty Boa Constrictor har ju här sitt hemvist. Och hur många onda djur sedan! Tanken derpå kom betydligt lusten efter vindrufvorna att förminskas. Medan mitt öga dock så länge som möjligt hängde fast vid detta cape, sjönk solen ner för att lysa i ett annat land. Snart herskade mörker omkring oss. Då sände Cape Bourgarani oss sin afskedshelsning genom sin bländande fyr.

Cape Bon kunde man ej skönja mera af än den granna röda blänkfyren, hvilken lyste och försvann.

Ett herrligt skådespel erbjöd de ljungande blixtrarne, hvilka korsade hvarandra i luften. Flera ångare möttes, hvilkas topp och kulörta sidolanternor lyste som irrbloss i natten. Fastän det blixtrade så mycket hördes ingen knall. Eget nog var himlen öfversållad med millioner stjernor, och likafullt var natten mörk.

Cape Ferro passerades nattetid, likaså den stora ön Pantelaria.

Vid 4-tiden i morgse regnade det mycket, likaså kl. 11.

I går, söndagsmiddag, roade sig besättningen med att dansa och spela på dragharmonica. Kaptenen sände ned cognac, och de hade nog så roligt. Sista skymten af land, som vi sågo, var af Malta. En fast och en försvinnande fyr syntes i mörkret.

Vi hafva i dag torsdag eller Kristi Himmelfärdsdag. Huru tillbringa mina anhöriga och vänner dagen i Sverige? Sända de mig en tanke? Vi hafva nu ej sett land på flera dagar och i följd deraf har jag ingenting att skriva om, ty dagarna ombord gå sin jemna gång. Jag arbetar, läser och sofver. Vädret var skönt; dock hade vi på tisdagen och onsdagen känningar af svåra dyningar. Här hade visst stormat mycket, ty hafvet var svårt upprördt. En ensam turturdufva satt på märsrät i går. Ljusgrå till färgen. Kaptenen fångade en liten söt fogel, men den dog i natt. Om nu vår Herre låter oss få behålla det goda vädret, så äro vi väl framme lördags morgon. Vi reste från Sverige på en måndag och ha varit nästan en månad på sjön, med endast några timmars uppehåll i land. Det skall bli mycket roligt att få se den stora staden Alexandria. Hoppas att få företaga en färd till Kairo, för att få se pyramiderna m. m.

Lördagen den 20 maj klockan 5 på morgonen kommo vi fram till Alexandria. Midt der utanför fingo vi lots. Staden erbjuder en allt utom vacker anblick. Lotsen, som kom ombord, var en äldre gubbe med österländska drag. I sin hand höll han en rätt lång käpp, så trodde jag åtminstone först att det var. Sedan inbillade jag mig att det var en flöjt; äfven deruti misstog jag mig, ty det var en kikare. Gubben var iklädd turban, kort, broderad jacka samt vida byxor, hvilka mera liknade en vid kjol, hopsydd nedtill och endast lemnande hål att träda fötterna igenom. Öfver sig har araben merändels en sorts kapp, ibland med och ibland utan kapuschon. Mycket ful dräkt.

Inloppet till staden var, som sagdt, ej vackert. En massa små obetydliga qvarnar syntes på högra sidan. Derunder lär finnas tusenåriga grafvar, hvarom man ej haft kännedom förrän för några år sedan, då en qvarn ramlade ned och man började gräfvä der.

Staden har en ypperlig hamn och kajen anses för en af de förnämsta i världen. Fyrtornet med blinkfyr synes vida omkring. Sjelfva harem ligger midt för inloppet, ett fyrkantigt, rätt ståtligt palats. Boningshusen förefalla merändels som ruiner; till och med i sjelfva midten af staden, ehuru de äro inredda hos de förnämre med orientalisk lyx. De flesta gatorna äro endast grusade, hvilket är högst otrefligt sommartiden i torkan, ty dammet ryker omkring. Och ej lär det vara bättre höst och vår, då regnet öser ner och man får vada fram med höga stöflar i floderna på gatan. Ett ganska vackert torg egde Alexandria med en vacker staty af den förre paschans far. Men man kan ej tänka sig ett mera orenligt land än detta. Befolkningen trivdes bäst bland sin boskap. De äta allting med fingrarna, rå fisk m. m. Negrer, arabar och andra vilda folkstammar vimla om hvarandra. Den ene värre än den andre. Negrerna äro mycket lätt klädda. De flesta hafva endast en grof säck öfver sig. De klippa hål upptill på den samt träda hufvudet derigenom, så ett par hål för armarne, och toaletten är gjord. Cigarretten är outhärlig, den ser man i alla munnar. På hufvudet hafva dessa naturbarn, ja, araberna med, en sorts röda mössor med svart tofs uti. Den bäres af bättre och sämre. Bland den tarfligaste klassen begagnas också den hos våra svenska jungfrur brukliga hufvudduken, fast den här bäres af karlarna. Då se de söta ut! Man ser endast de blixtrande ögonen och de bländande hvita tänderna. Araberna äro ett kraftigt folk. Deras dräkt misskläder dem. Ibland hafva de en hvit kjol och derutanpå en svart lång rock. Mycket brokiga färger begagnas. Det som bland allt annat förundrade mig mycket, var att få höra svenskan talas der. Flere arabar, som jag talade vid, talade svenskan förundransvärdt bra. Den stufvaren som begagnades för "Malagas" lossning talade vårt språk, men kunde eget nog ej läsa eller skriva sitt eget. Araberna hafva ett mycket vänligt sätt. Jag fick af en arab en bukett, bestående af rosor, kaprifolium, m. fl. sköna blommor. Buketten var $2\frac{1}{4}$ aln i omkrets och smakfullt bunden. Men jag skulle beklaga våra brudar hemma, om de vore tvungna att bära sådana buketter på sin bröllopsdag och derjemte en af de

nu i Paris moderna stora solfjädrarna, hvilka äro en riktig mansbörda! Arabernas dialekt är tråkig att höra, det låter ständigt som om de grälade, ty de tala mycket fort och skrikigt. De föra riktigt oljud, då de arbeta, men ovanligt arbetsamma äro de. Deras sång vid lossningen var mycket entonig. På fristunder lägga de sig raklänga hvar som helst, der solen skiner starkast. De vända ansigtet obetäckt uppåt. Det stora antalet flugor och mygg generar dem ej, fastän dessa snyltgäster då passa på att taga sig en promenad på deras bara armar, ansigte och ben.

Det harem, jag nämnde, fans i en mycket ovanlig byggnad. Jag kunde mycket väl fått tillåtelse af konsuln att få komma in och bese det, hvilket endast tillåtes fruntimmer, men jag fick också höra, att det mycket lätt händer, att man aldrig får se dagen mer. De s. k. eunuckerna, hvilka vakta harem, lära vara mycket misstänksamma och grymma, och om de finna, att man ser mer än vanligt på någon af harems svartögda tärnor, så kan man lätt vid utgåendet få en dolk i ryggen; ty de tro då, att man ger dem något tecken. Denne khedivens far hade 300 hustrur, men denne har endast 6. Han lär ej vara omtyckt. Araberna hata engelsmännen. Det talades mycket om krig, och folket var i uppror, men vi kommo dock lyckligt derifrån, innan det onda bröt ut, hvilket skedde två dagar efter att vi afrest. Till Kairo vågade vi ej fara, ty der voro oroligheterna ännu större. Khediven vistades der då. Så många förmögna familjer som kunde, så flyttade de öfver till Malta och Cypern. Vi voro mer än lyckliga, som fingo resa derifrån, innan blodbadet började; jag tycker mig se dessa vilda, djuriska menniskor uppretade.

På gatorna och ned vid kajen utropades till försäljning litet af hvarje, såsom bröd, smör m. m.

Då en yngling vill gifta sig i Egypten, vet han ej hvart han skall vända sig; ty de få ju aldrig se några fruntimmer, utom mor och systrar. Dessa äro alltså de som styra om saken. Den de finna rikast och af bästa familj väljes, och ej förr än efter vigseln får bruden lyfta på sin slöja och visa mannen hur hon ser ut. Mången gång äro de ju fula nog, och då har mannen rättighet behandla henne efter godtycke, taga flera hustrur

samt köra bort dem, gifvande dem någon obetydlighet, ifall de hafva barn tillsammans. Barnen får modern draga försorg om. Derutaf följer mycket elände och missämja. Vår stufvare, en arab, hade endast en hustru, men hans far hade aderton, så han kände ej ens alla sina egna syskon. En ung arab hade redan fyra hustrur och flera barn. Dessa små födas och dö i mängd. Genom den myckna orenligheten omkring dem få de difteri m. fl. smittosamma sjukdomar. Stufvaren, jag nyss talade om, hade haft tio barn, deraf endast det yngsta lefde, två veckor gammalt.

Eget är att se sättet, hvarpå orientens qvinnor bära sina vattenkrukor. De hafva alltid en lång svart tunn schal draperad omkring sig uppifrån och ned. Deraf tages två af hörnena, hvilka rullas upp i en knut, som lägges på hufvudet. Ofvanpå denna knut sättes nu vattenurnan, hvars fot är urholkad. På ena axeln hafva de merändels ett litet barn, hvilket nästan strax vid födelsen vänjes vid att sitta grensle öfver axeln och hålla sig själf fast. Det är hemskt att se dessa små späda barn sitta så och sofva. Qvinnan har ofta en urna på andra axeln, den hon håller uti, samt motsatta armen i sidan.

Vår färd till Kairo blef inhiberad i följd af oroligheterna. Detta var för mig en misräkning, emedan jag gerna velat se pyramiderna och Josefs kornlader m. fl. märkvärdiga fornlemningar.

Oaktadt araberna äro fullvuxna vid mycket unga år, (ty de gifta sig ju, flickan vid 11—12 och ynglingen vid 14—15 års ålder) blifva de dock mycket gamla och se alltid lika präktiga ut. De uppnå i medeltal en ålder af 90—100 år. Många blifva till och med 130 år gamla. En arab visade mig en gubbe, hvilken med kraft skötte sin åra, stående i båten. Han var 92 år.

Jag kan ej fatta af hvad orsak man prisar Österlandet. Af allt hvad jag såg, ingaf det mig endast afsmak. Hur ofta läser man ej om palmer, som beskugga hyddan eller palatset. Ah! dessa höga, kala träd gifva minsann ej mycken skugga, ty endast i toppen ega de en, låt så vara, rätt omfångsrik krona. Träden se stela ut. Nej! annat äro våra sköna hängbjörkar,

de gifva skugga, och våra herrliga skogbevuxna dalar och berg, Hvar ser man i Egypten något dylikt? Jag vill dock ej förneka, att man äfven der får se trädslag, som fångsla ögat såsom t. ex. neriumträd, rikt försedda med blommor. Att se dessa i trädgårdar är herrligt Flere af våra trädgårdsväxter, hvilka hos oss uppnå helt obetydlig höjd, frodas der i yppighet. Nerium har dock ej der samma sköna doft som hos oss. Ack! det finnes ej någon jemförelse mellan en vacker sommardag i Sverige och i Orienten. Hos oss lagom temperatur, der tropisk glöd med millioner flugor och mygg. Man kan ej gå ut på dagen der, och dessa djurs surrande och deras giftiga bett förtaga aptiten och förjaga sömnen. Hos oss är sommarqvällen herrlig i mån-skenet — der sitter man nog ute då och försöker njuta, men luften är fuktig och kylig och kläderna blifva våta af daggen.

Potifars hustru kom också en gång på tal, men jag undrar ej på om Josef flydde, ifall hon liknade dessa furier jag såg.

Då Potifar uti Egypten bodde
På qvinno-trohet säkert han då trodde.
Han hade mycket att bestyra om
Och därför sällan till sin hustru kom.

Hon hade tid att Josef observera
Och hvem vet väl — kanhända ännu flera.
Då tänkte hon: jag pröfva vill min makt
Och kläda mig i Österlandets prakt.

Och så hon tjusades af sköna drömmar —
Men, som man vet, de rinna bort som strömmar
Hon ropte Josef, och han kom och såg,
Men tänkte genast på sitt återtåg.

Alexandria eger endast ett förlustelseställe, d. v. s. utomhus, der förfriskningar intagas. Det ligger alldeles vid hafvet, och vågorna slå nästan upp mot verandan. Hit vandra också alltid om aftnarne så många som kunna. Der intages den äfven

hos oss så omtyckta glacen. I hvarje af de stora salarne, hvilka ligga innanför hvarandra, spelas biljard.

En stor vacker trädgård finnes ock i Alexandria. Der prunka blommor i alla sköna färger, och träden äro vackra. Der får man endast höra musik af araber, hvilket låter precis, som då våra nybörjare öfva sig med skalor.

Nej, jag prisar dig ej Alexandria! Om felet låg hos dig eller mig sjelf, vet jag ej, men aldrig vill jag återse dig.

Jag kände, innan jag dig såg,
Att bort till dig stod då min håg.
Jag ville se och njuta, men
Snart komma åter hem igen.

Jag såg, men ej den glans jag drömt,
De sagor jag från barndom gömt,
De gömde gudar och gudinnor.
Här sågs blott negrer och judinnor.

Palatser ståtliga jag såg,
Men der bredvid ziguenarns låg,
Och bredvid ladyns vagn, som gungar,
Syns uff, uff, uff med sina ungar.

Ej någon Josef nu der var —
Den som fru Potifar höll qvar —
Hon fick till minne af sin styrka
Herr Josefs mantel blott att dyrka.

Jag såg ej platsen, der det skedde,
Ej något, som mig fröjd beredde.
Jag stod så liknöjd der som gäst.
Är borta bra? Nej! — hemma bäst.

Jag kan ej säga, hur lycklig jag var, då vi på fredagsmorgon klockan 4 fingo lemna Alexandria. Vi hade då vistats der i 12 dygn, långa nog. Jag var själagläd, då jag ånyo fick

höra "Malagas" maskin i verksamhet. Jag stod ju på svensk botten och hviskade mitt: framåt "Malaga!"

Ila fram på mörkblå bölja.
Vredgad våg må gerna skölja,
Skummet yra — hvad gör det?
Gud dig styr med säkerhet.

Ila snabb! Framåt går färden.
Jag sett mycket nu af af verlden,
Men ej någon plats af jorden
Liknas kan vid Norden — Norden,

Jag sett mycket — prakt, elände —
Mycket — jag förut ej kände:
Södern med sin heta glöd.
Nödens barn, som sakna bröd.

Nu farväl! Så glad jag vänder
Åter till de kära stränder,
Der så mycket kärt jag har,
Landet, som mig dyrbart var.

Jag var rätt illamående under mitt vistande i Alexandria, och min lille yngste gosse var sjuk hela tiden. Vi tålde ej värmen. Jag började frukta, att vi undsluppit farorna på hafvet, endast för att få jorda vår lilla skatt i detta ohyggliga land. Men Gud vare lof, vi fingo honom med oss tillbaka, om ock mycket klen och affallen. Vår färd från Alexandria till Malta, dit vi måste in för kolning, var gynnad af skönt väder. Dock flögo tankarna ofta hem till Sverige.

Till mitt hem i Nord
Ifrån Söderns jord
Flyga tankarna ju hvar minut.
Drufvan glöder här,
Men oss mera kär
Är hvar blomma, som i Nord slår ut.

Himlen är så blå,
Men ändå — ändå
Norrskan flamar ju i fosterbygd.
Nordanvind är kall,
Men min glädje all
Frodas ju i hemmets kära skygd.

Blyga blomma blå,
Du, som plägar stå
Undangömd vid mina fäders strand,
Du är dubbelt värd
Mot hvar blomma närd
Uti Söderns varma heta land.

Vi framkommo Tisdagsmorgon den 3 Juni till ön Malta efter 4 dygns resa. Malta tager sig rätt egendomlig ut från hafvet. Starkt befästadt är den. Öfverallt skönjes vallar och kanoner. Ön är stor och tätt bebyggd. Der lär finnas sköna promenadplatser, men, som vi voro inne endast några timmar för kolning, gick jag ej i land, helst som vi ej lågo vid kajen. Byggnaderna äro af ovanlig stil, med bjerta målade verandor. Krigsskolan tager sig förträfflig ut från hafvet. Man måste fara rätt krokigt, för att komma in till Malta. Man ser först endast de höga lodräta bergen, så kommer man in i en vik och der synas befästningarna, och slutligen ser man Malta lik en vacker rörlig tafla. Öfverallt på hafvet vimlade små tältade båtar, äfven dessa bjert målade, hvilket tog sig bra ut i det klara solskenet. Vi hade knappast hunnit kasta ankar, förrän "Malaga" omringades af båtar, hvilkas förare hade alla möjliga förnödigheter till salu, från frukt och kläder till mat och bijouterivaror. En liten båt landade vid sidan af "Malaga", och i den sutto två nunnor, hvilka insamlade medel för ett hem för orkeslösa. Den yngsta af dessa båda hade de vackraste och mest sjäfulla ögon man gerna kan få se. De voro klädda i hvita dok och derofvanpå svarta kåpor samt svarta klädningar.

Efter dem gled en båt förbi med trenne munkar. De voro iklädda fotsida grå eller svarta långa kåpor. Långa radband hade de kring lifvet och deras hufvuden voro rakade. De sågo rätt glada och jovialiska ut. Klockan i stadens ena kyrka slog sex. Strax förde alla sina händer till radbanden och läste tyst med böjda hufvuden. Men förmodligen fann den ene dock, att solen var för het för hans kala hjessa, ty han släppte radbandet och knäppte upp sin paraply. Man ser att bönen allvar ej kan afhålla dem från att tänka på eller känna detta verldsliga. De sågo i alla fall så lifvade ut, att jag genast tänkte, att det bestämdt skulle låta mera naturligt att höra dem sjunga: "I djupa källarhvalfvet här", än deras Ave Maria. De påminde mig om en svensk prest, hvilken, rätt vördig, alltid knäppte på sin snusdosa med fingrarne och talade om de sköna feta kalfstekar han fått, då han var i en viss församling.

Då aftonen inbröt, började de förnämre att visa sig nere vid kajen. De inskeppade sig då i små båtar och läto ro sig utåt hafvet.

Vi fortsatte vår färd till Rouen. Dagen efter vi lemnadt Malta var vädret lika vackert, men svåra dymningar efter någon föregående storm gjorde resan allt utom behaglig. Jag blef riktigt sjuk, och min lille sjuke gosse grät hela vägen och var så blek. Han var säkert sjösjuk, han också. Kaptenen hade just dagen förut låtit uppsätta ett tält akterut, och der var förtjusande svalt och skönt. Der intogo vi alla våra måltider. Vid hågkomsten af Alexandria kallade vi det Österlandet. Men all glädje är merendels af kort varaktighet. Så blef och denna, ty på aftonen började dymningarne, och hela dagen derpå samt följande natten höllo de på. Man kunde ej gå ut på däck, ty vågorna välte in. Luckorna tillskrufvades för salongsfönstren, ty äfven dit trängde vattnet. På aftonen blef det dock bättre, så nu hafva vi åter plats akterut. Båten gör snabb fart och dagen är skön.

Ett par ångare hafva vi mött. På babords sida hafva vi Afrikas kuster. Höga vackra berg, men jag kan ej upptäcka något hus, ty nu, som nästan alltid här, är luften disig.

I går afton sågo vi staden Algier, men på långt afstånd. Vi sågo endast, att den var rikt upplyst. Dess båda fyrary lyste så klart i natten. Vi hafva äfven passerat Cape Bon m. fl., samt det i mina ögon så sköna Cape Bourgaroni.

Aftnarne hafva nu varit sköna, oaktadt det alltid inträder en stark fuktighet efter värmen. Eget nog passerade vi nu nattetid alla de cape, jag på utresan såg. Vi hafva nu haft mycket ostadigt väder några dagar. Ena dagen vacker och den andra blåsigt och hög sjö, men dock god vind. Sedan vi väl kommo från den starka värmen i Egypten äro vi alla friska igen.

Vi hade hoppats vara framme i Rouen på Lördagsmorgon, men ett, tu, tre förändrades vädret. Stark storm med hög mot-sjö hindrade färden. Och således kunna vi ej vara framme förrän på Måndag, om allt går väl.

Detta har ej varit någon behaglig resa, ty fartygets rullning är mycket svår. Då känns en riktig storm bättre, fast den är farligare, förstås. Inga seglare synas.

Vi hafva i dag Söndag, och det är riktigt blåsigt och höstlikt. Vid 9-tiden i går afton sågo vi fyrtornen på Cape Oeus-sant. Det ena har fast fyr och det andra röd och hvit blinkfyr.

Vid middagstiden i dag observerades ön Casquet, hvars fyr-torn vid dager ser ut som en hög förfallen slottsruin. Der kretsade fiskmåsar och svalor i oändlighet. Strax derbredvid ligger ön Alderney med ett vackert läge vid hafvet. Gröna vackra ängar och gården slutta ner mot stranden, och högst upp på ön ligga en massa hus; den ser ut som en rätt stor stad. På öns ena kant synas befästningar, och ungefär midt på ön ligger, som man tycker sig se, fästningen. Flera ängare och fartyg mötte vi här. En liflig tafra, hvilken stämde oss gladt efter 18 dygns vistande på hafvet, efter motiga vindar och svårt väder. Det kännes så eget att komma från denna förfärliga värme i Alexandria till dessa nu i vårt tycke nästan kyliga vindar.

Midt för oss se vi Cape de la Hogue, hvars höga fyr-torn ligger ett godt stycke från land. Trakten är tätt bebyggd mellan stora sädesfält.

Vägen emellan Håvre och Rouen är gudomlig.

Öfverallt de skönaste skogar och ängar. Den ena vackra villan stöter intill den andra, och likafullt äro ej två lika hvarandra. Körsbärsskogarne täfla med accazie- och ekskogarne. Normandie erbjuder den mest storartade och sköna tafla man vill se. Man njuter och tiger, ty det felas ord för att uttrycka en sådan beundran. Att se dessa höga hvita kalkstensberg bevoxna med skogar! Här och der äro bergsskrefvorna fyllda med slingerväxter. På afstånd likna dessa berg slottsruiner. Det hela är en skön ögonfägnad för den förbifarande resanden. Man far som genom en park. Ibland är det de små näpnaste städer, hvilka ligga ända nere vid sjön. Det är emellertid en oafbruten kedja af skogar, parker, slott och städer. Midt i Seine ligga aflånga grönskande öar, hvilkas saftiga herrliga träd tjusa ögat, och deremellan en elegant täck villa med sitt badhus, sitt båt-hus och de sötaste små båtar. Alla fönster stå öppna i villan och der se vi hela familjen församlad vid "luncheon". Sådana tjugande öar finnas i stor mängd. Öfverallt sköna och doftande blommor. Så måste Paradiset ha sett ut. Högt upp på en grönskande kulle syntes en mycket hög ruin af ett numera förfallet munkloster. Nu äro fiskmåsar och svalor dess enda inne-vånare. De tvenne fönsterkarmarne blicka så sorgset ut i rymden; allt hade lemnat sin gärd åt förgängelsen. Den gamla klockstapeln stod der ännu, men lutande till fall. Allt talade om minnen — men hemska nog, efter hvad jag kunde förstå. Då vi närmade oss Rouen mötte vi en massa båtar. Allt var lif och skönhet. Man prisar Orienten, och dit förlägger ju sagan allt skönt och hänryckande. Men jag, jag ville hellre bo hela mitt lif i knappa omständigheter i denna trakt af Frankrike, än lefva ett år i prakt uti Egypten. Nära Rouen kom en båt och lade til vid sidan af "Malaga". Tvenne norrmän stego ombord, och således var det första handtaget jag erhöll skandinaviskt. Vi framkommo till Rouen den 19 Juni.

Staden är, som man vet, gammal, men har dock nu vackra reguliera gator. Det gamla Rouen, hvaraf delar ännu qvarstå, ser dystert, förfallet och hemskt ut. Nu får det dock så små-

ningom gifva vika för den nyare gladare stilen med höga vackra hus, präktiga schweitzerier och breda gator. Vid Place de la Pucelle finnes en präktig byst af Jeanne d'Arc, ofvanpå en stor stenbrunn. Det är på platsen, hvarest hon brändes. Dit vallfärdar på årsdagen af hennes sorgliga död en procession med sång och musik, och då sättes i bystens hand en ny fana. En vissnad stor krans med långa urblekta band hvilade vid hennes fötter. Detta gamla torg har nästan endast gamla minnesrika hus kvar, hvilka, om de kunde tala, skulle förtälja oss många minnen om tro och otro. Öfverallt i Rouen såväl som öfver hela Frankrike finnes en mängd kyrkor. De stå öppna ständigt, och folket springer ut och in der för att bedja många gånger om dagen. Hvarje liten eller stor synd, katolikerna begå, anse de förlåten, blott de sedan bedit i kyrkan. Och alla de ljus, hvilka tändas för de döda. Stora eller små, allt efter råd och lägenhet.

Vi åkte upp till kyrkan "Bon Secour." Denna kyrka har ett herrligt läge, mycket högt öfver staden. Vägen dit är gudomlig. Kyrkan har för oss svenskar ett visst intresse; en munk, hvilken hatade fransmännen, beslöt att genomvandra världen för att bedja om allmosor till kyrkans byggande — och eget nog fick han mest af svenskarne. Detta var för omkring 50 år sedan. Kyrkan anses nu bland de rikare. Rätt vackra målningar finnas. Inuti sakristian finnes kyrkan afbildad i guld. Öfver altaret fans Jungfru Maria, hållande Jesusbarnet. Hon sträcker ut sin venstra hand, och upp till den räcker presten upp hvarje liten småsak, som skall välsignas. Vi sågo just der en liten flicka, hvilken kom inspringande med ett litet kors af hvitt ben i handen. Hon bad en prest låta "la vierge" välsigna det, och han gjorde som jag nyss sade.

"Hvar och en blir salig efter sin tro" säger ordspråket, men nog förefaller dylikt oss lutheraner litet teatraliskt.

Staden hade en stor vacker hängbro, hvilken dock skall tagas bort, så ett fartygen kunna komma litet högre upp.

Du sköna Normandie, hvars gröna stränder
Så tjusa ögat, hvart man blicken vänder.
Jag sett dig, njutit, ville dig tillbe.
Hvar kan man väl — så tjusfullt land få se?

Hvad saftig grönska bjuda dina ängar!
Hvad sköna rosor uppå höga stänglar,
Och hvilka villor uti tusental,
Och foglars jubel i hvar herrlig dal!

Är det ett paradis? man hänryckt frågar,
Ju längre upp man genom landet tågar.
Hvar är väl skönast, kan du säga det?
Allt lika skönt är i oändlighet.

Jag glömmet aldrig denna del af jorden,
Hur högt jag vördar än det gamla Norden.
O! Normandie, i all din sköna skrud,
Då man dig ser, man tror sig närmre Gud.

Farväl! farväl! Du hägrar för mitt öga
Med låga dalar och med skogar höga.
Af allt jag njutit, af allt stort jag sett,
Du, sköna Normandie, det skönsta gett.

Paris.

Vägen från Rouen till Paris är skön, och då det endast är 4¹/₂ timmars resa, beslöt jag, då jag erhållit min mans tillåtelse, att resa dit med mina gossar för att helsa på min enda syster, hvilken, med familj är bosatt der sedan tio år tillbaka. Under denna tid hafva vi ej träffats. Min svåger kom till Rouen och

hemtade oss, eftersom min man ej hade tid att resa med oss. Vid framkomsten dit var mottagandet naturligtvis gladt, ty detta vårt sammanträffande hade vi ej en aning om, då jag lemnade Göteborg.

Efter en kort hvila beslöto vi oss för att gå ut och bese staden, hvilket för mig hade nyhetens behag, och jag ville säga, att man ej har lefvat, om man ej sett Paris. Hur kunna beskrifva denna storartade, sköna, propra stad, der allt förefaller som ur "Tusen och en natt"? Hvilka promenader! Hvilka vackra ståtliga hus, och hvilken människomassa! Hvad är London mot Paris? Och dock är London större! För att få en överblick öfver staden beslöto vi oss för att sitta *på* omnibustaket, i stället för inuti vagnen, hvilket var plågsamt i värmen. Detta är mycket vanligt i Paris, äfven bland de bättre klasserna. Der är man i sanning ogenerad.

Det första mitt öga fästes vid var "Arc de Triomphe de Léoile". Hvilket herrligt arbete. Louis Philip lät bygga den 1836. Den kostar omkring 10 millioner francs. Å hvarje sida finnes skulpturer, föreställande taflor af Napoleons triumfer under kriget i Österrike. Taflorna föreställa: Murions död (Bonapartes adjutant), Paschans af Rumälien tillfångatagande af Murat, Napoleons svåger, i slaget vid Aboukir, och Alexandrias intagande af general Klébert.

Denna storartade byggnad synes vida omkring hvar man går eller åker.

Avenue des champs Elysées är en förtjusande promenad-plats. Der får man vid middagstiden se allt hvad Paris eger skönt och förnämt af "la houte volée" och "la demiemond", ridande eller åkande. Der såg jag en dag Gambetta. Ensam vandrade han bland de tusentals människor, hvilka, åkande, gående och ridande omgäfvö honom. Han ser i mitt tycke bra ut, d. v. s. på ena sidan. Då man ser hans ansigte från höger kan man i sanning kalla honom den glada Gambetta, ty ögat blickar leende på allt i hans väg, och då man ser honom från andra sidan, med det slutna ögonlocket, gifver ansigtet ett dystert intryck, och i följd deraf kallade jag honom den — sorgsne

Gambetta. Hans lif kunde liknas vid hans ansigte. *Förut* hurrade folket, då han visade sig, och *sedan* ropades ofta: "Ned med Gambetta!" Han bor helt anspråkslöst, och har sin syster i hemmet som värdinna.

En ny villa byggdes midtför Champs Elysées. Den var ej stor, men treftig. "Hvem skall bo der? frågade jag" — ty liksom alla Evas döttrar har jag ärft vår stammoders nyfikenhet. "Jo, vår firade landsmaninna Christina Nilsson!" Det vill säga, hon ämnar ännu sjunga ett par år, men sedan bosätter hon sig der. Hela Paris deltog i hennes bittra sorg, vid hennes makes plötsliga och sorgliga död.

Då jag en dag gick förbi en blomstersmyckad, elegant villa, fick jag veta, att der bodde "Victor Hugo". Näväl, ej går jag derifrån utan att hafva sett honom, och efter en bra lång väntan uppfylldes min önskan, och jag såg en gammal, vördnadsvärd man, åtföljd af en ung flicka, antagligen hans omtalade sondotter, hvilken han lär älska mycket. Vid tanken på Victor Hugo kunde jag ej lemna Paris utan att hafva sett staden från tornet i "Nôtre Dame".

Men, som mina släktingar redan varit deruppe och färden dit är mycket tröttsam, ville de ej företaga den om igen! Skulle jag försaka den för det? Nej tack! Jag gick in och talade vid "la portiere", fick biljett och började vandrigen upp i sällskap med ett yngre fruntimmer och tvenne herrar. Men ack! der fick jag först känna, att jag ej är ung längre, ty då jag hunnit ungefär 200 trappsteg var mitt sällskap så långt före, att det hvarken syntes eller hördes. Jag kände mig rätt hemsk till mods, ty de stora jerndörrarne i väggen här och der kommo mig att grubbla på Victor Hugos "Ringaren i Nôtre Dame". Skulle jag vända om igen eller fortsätta uppstigandet på de gamla slitna stenarne? Framåt sade jag till mig, ehuru jag sannernigen ej visste, hur jag skulle orka lyfta på fötterna en gång. Men jag fortsatte dock och hade slutligen hunnit upp på det öfversta trappsteget och det var, hvad jag i hast kunnat räkna det — fyrahundraåttiondefemte!! Ja, således var jag då der och såg Paris på flera håll samt Seinen. Jag får dock med-

gifva, att jag ej fann höjden *så* stor som jag förestäldt mig. Men då jag sett mig omkring, kom en äldre man och sade, att jag ej borde gå utan att först hafva sett klockorna. Jag orkar ej taga ett steg till, förklarade jag, men på fransmannens artiga fastän bestämda sätt, tog han mig i armen och förde mig till en stor jerndörr. O, fasa! Då först kände jag ordspråket: "hjärtat i halsgropen", besannas. Han öppnade dörren, uttog nyckeln, låste innanför samt stoppade nyckeln på sig. Och der stod jag, inlåst i tornet tillsammans med en gammal man! Strax ämne till en roman! Gubben höll föreläsning om de två ofantligt stora klockorna, men allt hvad han sade lät för mina öron som en susning, så rädd var jag. Gubben vidrörde med sitt ena finger den stora klockan och efter ett par minuter kom klockan i gång samt klämtade till sitt dofva slag. Allt hvad jag minnes af det jag hörde är att 48 personer kunde stå derunder. Det var mörkt i tornet, så jag behöfde hålla handen för ögat en god stund, innan jag kunde se något. Då vi skulle gå ut, räckte gubben fram handen, innan han öppnade dörren och bad om pengar! Skulle jag gifva honom något deruppe? han kunde ju röfva mina penningar ifrån mig, samt mördra mig! O, hvad jag var rädd! Jag undrar just om "Mattis" var i större ångest, då hon i Spanien fann röfvaren under sin säng. Men jag syntes dock lugn, samt sade, att min man väntade dernere och att vi skulle sända upp pengar! Tänk om gubben kunde ana, att min man befann sig i Rouen och att endast min syster var dernere. Han släppte ut mig, bugade sig med förbindligt leende och jag, ja, jag kände ej tröttheten längre, utan neg så djupt som jag fick lära, då jag gick och dansade i verlden, och med ett: "Adieu Monsieur, je vous remercie beaucoup — flög jag som en gasell utför de fyrahundraåttatiofem trappstegen, ty jag tyckte mig höra min ciceron, deruppe, vara i hack och häl efter mig. Emellertid, trogen mitt löfte, lemnade jag en franc till gumman, som sålde biljetter, och hon försäkrade, att den skulle tillställas förevisaren deruppe. Gumman och jag talades sedan länge vid. Hon hade i fyratiotvå år innehaft den plats, hon nu hade. Hon talade ännu med rysning om det senaste kriget. Hon tvangs af kommu-

narderna att bibehålla platsen. Sjelfva kriget, sade gumman, var ingenting, i jemförelse med pöbelns grymheter. Paris hade nästan kunnat bibehålla alla sina historiska minnen och märkvärdiga byggnader, om ej kommunaderna tändt eld på allt och rifvit ned allt hvad som kunde rifvas. De inlärde sina små barn vid 3—4 års ålder att inlägga explosiva ämnen hvar de kunde komma åt, och hvem kunde misstänka dessa små. Qvinnorna voro lika furier, sade hon. Folket samlade liken af fienderna, släpade dessa in i kyrkan Nôtre Dame och stympade dem samt kastade dem sedan i Seine, så att högar af lik stodo högre än vattnet. Den mest afskyvärda lukt uppstod naturligtvis och allt detta måste hon se, känna och höra. Då min syster, hvilken väntade på mig dernere, och jag gingo ut, mötte vi en likprosession. En ung flicka var död, det såg man af det hvita doket, som var kastadt öfver kistan. Hvar ett liktåg framskrider, bugar sig mängden, och männen stå med hatten i hand, tills det passerat. Detta gör ett högtidligt intryck och trodde jag aldrig, att jag skulle få se det i Paris, der människorna, i mitt tycke, lefva dagsländans lif, endast tänkande på nöjet från ena dagen till den andra.

På hemvägen besåg jag *Tour St Jaque*, der en man påstås hafva lefvat med alla slags vilda djur. Så hafva vi "Hôtel Dieu", det största sjukhuset i Paris. En mycket stor, vacker byggnad, men utan några yttre grannlåter. Staden Paris underhåller 170,000 fattiga. Strax bakom "Hôtel Dieu" hafva vi "La Préfecture", der Marie Antoinette satt fängslad. Tvenne små dystra celler förevisades för allmänheten, och äro de i oförändradt skick, sedan den sköna olyckliga drottningen satt der fången! Hvad hon känt, hvad hon lidit härinom, tyckte jag stod skrifvet öfverallt på murarne.

Under ett mildt regn företogo vi en dag en promenad till *Trocadéro* med sitt stora aqvarium. Det byggdes 1878, då den stora världsexpositionen var. Studentkonsert hölls der då, och alla fruntimmer så väl som herrar ropade på Lundqvist, Lundqvist! hvars herrliga stämman så tjusade dem. Der funnos storartade vattenkonster. Derefter fortsatte vi färden till *Champs*

de Mays, der 100,000 man få plats att defilera. Att åka förbi denna plats, eller rättare sagdt rundtomkring den, är ett stort nöje, men att gå — nej tack! Jag kastade som hastigast i förbifarten ögat på Kinesiska Ambassadhötelet. Det är byggt i kinesisk stil, öfverallt stora granna påfoglar. Men jag hade ej den äran se herr Ambassadören sjelf. Drottning Isabellas palats är förtjusande herrligt, hvitt och guld med de skönaste tropiska växter öfverallt. Höga förgyllda portar och staket utvisa genast, att det bor något kungligt derinom. Rullgardiner af hvitt siden voro nedfällda för några fönster, och på dessa voro inväfda stora guldkronor. Jag såg in i portvaktens rum emedan dörrarne voro öppna, och derinne var allt så elegant. Öfver ett elegant pianino syntes Isabellas porträtt, måladt i kroppsstorlek. Möbeln var af ek och klädd med tjockt ljusblått sidensarge med inväfda silfverblad. Och detta hos portvakten. Slottet lär vara present till drottningen af Napoleon III. Den extravaganta drottningen är lika kokett som förr, fastän hon nu är några och sextio år.

Några dagar innan jag kom till Paris hade eld utbrutit i slottet, och varnades ej detta förrän den hunnit sprida sig. Ett par hofdamer rusade in och ropade: "Ers Majestät skynda sig det brinner!" Drottningen sprang upp och ämnade springa ut, men vände om, ty hon kunde ej visa sig för sitt hoffolk och folket, sade hon, utan *löslugg*. Och detta vid 67—68 års ålder; och med hennes fylliga figur.

Derifrån begäfvos vi oss till Palais de Justice et Saint Chapelle vid Port Neuf. Midt deremot ligger Eglise Madaleine, Paris förnämsta kyrka. Så hafva vi Hôtel des Invalides. Derbredvid Napoléon I:s graf; hit fördes hans stoft flere år efter hans död. Hans sista önskan blef således uppfylld. Ty han yttrade ju vid sin död: "Je desire que mes endres reposent sur les bords de la Seine; au milieu de ce peuple français, que j'ai tant aimé!" Den kista hans lik omflyttades uti var beställd, eget nog till — Gustaf II Adolf, men var för liten till honom. Den är af granit från Finland. Kistan är omgifven af 60 fanor och flaggor, dem han eröfrat i krig, samt af 12 byster, föreställande segergudinnor. Kapellet till venster från ingången består af

Jerôme Bonapartes graf. Han var, som man vet, en gång konung af Westphalen. Vid sarkofagen står Jerômes byst i brons, utaf Guillaume. En mindre sarkofag innehåller stoffet af hans son samt en annan hans gemåls hjerta. Kapellet till höger innehåller en stor marmorsarkofag, Josef Bonapartes, en gång Spaniens konung.

Derifrån företogo vi en färd till *Panthéon*, der store män hvila. Grundstenen lades af Louis XV 1764. Sedan blef det bestämdt till store mäns hviloplats, osh blef kalladt *Panthéon*. Der hvilar bland andra äfven Rosseau. Hans stoft är inneslutet i en stor kista af porfyr; gafveln vid hufvudet är delad i två dörrar, och dessa stå litet öppna. Derur framrækker Rousseau sin hand af marmor. Det ser rätt hemskt ut.

I *Pathéon* hvila dessutom Voltaire, Mirabeau, Fenelon m. fl. Dernere i grafhvalfven är ett ovanligt eko. Kyrkovaktaren, som förevisade allt, bad oss följa honom till hvalfvets midt. Vi voro omkring 40 personer. Vi ställde oss längs med väggarne och han började sjunga en sång mycket långsamt. Ekot upprepade allt så tydligt. Derefter skrek han till flera tag, eko likaså. Till slut gick han bort i ett hörn och affyrade en mindre kanon eller pistol. Jag visste att så ske skulle, men de flesta ej, och jag trodde, att kyrkan skulle ramla, såväl af skottet som af ekot, och af de förfärliga skrik, hvilka barn och fruntimmer uppstämde. Men det var i sanning fruktansvärdt att höra knall på knall. Då jag uppkom ur hvalfvet, besåg jag kyrkan. Utmärkta målningar funnos, deribland de förnämsta i mitt tycke voro altartaflan samt de (midt i dômen å det af kolonner uppburna taket), föreställande Rättvisan, Döden, Fäderneslandet och Friheten.

Oaktadt jag vandrade från morgon till qväll och således var ganska trött, beslöto vi följa parisarnes exempel och göra natten till dag. Detta egentligen därför, att det var marknad i Neilly, en förstad till Paris. Denna marknad varar flera månader. Den börjar på aftonen och fortgår till 5—6 på morgonen. Hela staden är rikt illuminerad, och nöjen af alla upptänkliga slag kan man då få vara med om. Så t. ex. åkte vi på karuseller,

den ena föreställande fartyg i storm och sjögång, den andra bestående af lejon, tigrar, hästar och dromedarer samt bärstolar. Jag satte mig på en tiger och hade en vicomte de Maussé vid min sida på en dromedar. Min syster och la vicomtesse hade satt sig i bärstolen, der de drogo från och till gardenerna, och fingo de af mig namnen Casper och Nisse i skåpet. Vi skrattade riktigt hjertligt. Derefter företog jag en ballongfärd, d. v. s. fem ballonger med vidhängande korgar gingo upp och ned, rundt omkring en i marken fästad ofantlig pelare. De drefvos med ånga. Jag såg hela Neilly under mina fötter. Vi vandrade från bazar till bazar och slogo omkull uppstoppade dockor med bollar. För hvarje "död" fingo vi en obetydlig present, såsom en pappersbukett o. s. v. Då vi så vandrat flera timmar, blefvo vi rätt hungriga och ångan af pannkakor frestade oss att köpa sådana, och taga dem ur laggen. En gubbe gräddade dem, och detta midt på gatan. Det var Paris nattetid af skämt och löje. Le château Neilly var en gång Louis Philips älsklingsslott. Det blef totalt förstördt under revolutionen 1848. Parken såldes då till bebyggande. Der Chapelle de Ferdinand står, blef hertigen af Orléans kastad af hästen och dog der. På höger sida om altaret finnes hans sarkofag, föreställande hans dödsbädd och der läses messor på hans dödsdag.

Midt för Louvren hafva vi L'Eglise saint Germain, der Raoul Valentin vigdes och mördades Barthelemeinatten.

En herrlig utsigt öfver Paris har man, om man vill göra sig besvär med att åka eller gå till "*Les Buttes Chaumont*". Der är allt konst och natur. Vattenfall, saftig grönska, en stor hängbro och konstgjorda klippor i kanalen göra ett behagligt intryck. Till dessa klippor, dem människofot numera ej bestiger, har vinden och foglarne fört frön af blommor och gräs; der växa och frodas sköna rosor samt flera grässorter och här och der ett dverglik träd. Den konstgjorda droppstensgrottan, med det ständigt nedstörtande vattenfallet är skön och sval att vara uti. Här, på denna plats var det som tyskarne först nedlade sina kanoner och nedsköto vallarne samt kastade de döda i kanalen. Från ett tempel på den största höjden har man en god ut-

sigt öfver Paris. Dagen efter Midsommardagen reste vi ut till *Bois de Boulogne*.

Hur har jag ej som barn och yngre drömt om denna plats, detta Napoléon III:s mästerverk. Hvilka ändlösa alléer. Hvilka små förtjusande jernvägar, der vagnarne äro som till dockor! Hvilka skuggrika gångar och storartade casquader. Äfven der finnes en konstgjord grotta. Och då man dertill vet att allt är konst, hvarje träd är ditfördt och planteradt, kan man göra sig en föreställning om hvilka summor som der blifvit nedlagda. I närheten ligger S:t Cloud. Der bodde lille kejsarprinsen! Här red och åkte han dagligen, omgifven af lyx och glädje, här jublade folket honom till möte, och så en sådan död, skild från fosterlandet i dubbelt afseende, och bittert begråten af sin en gång så fäfänga, men hårdt pröfvade moder.

Under fransk-tyska kriget bodde tyske kronprinsen der, men måste i hast lemna det, ty fransmännen började nedskjuta det samt slutligen arbeta med händerna för att få bort det. Dock kvarstå ruiner der ännu. Napoléon I:s gemål bodde der ock. Hon älskade detta slott framför andra. Från S:t Cloud kan man se fästningen Mont Valerien.

Le château Luxembourg anlades 1612 under Maria af Medecis tid.

Der finnes den namnkunnige la Fontaine de Medecis. Då man kommer från sjelfva slottet, har man källan midtför, inbäddad bland åldriga träd och herrliga blommor. Urhuggna i sten och hvilande nedanför vid sjelfva vattnet synas Acis och Galathéa öfverraskade af jätten Polyfem, en kolossal figur, hvilken hvilar på klippans kant öfver deras hufvuden. Han utsträcker sin ena hand, liksom färdig att krossa dem. På hvardera sidan af denna grupp finnes nicher. I en af dessa såg jag Goliaths besegrande af David. Också en väl utförd grupp. Till slottet hörer en storartad trädgård, äfven anlagd af Maria de Medecis, hvars släkt härstammade från Florenz, hvarest de på 1400-talet voro köpmän och utmärkte sig genom frikostighet och fosterlands-kärlek. Släkten upphöjdes af kejsar Carl V till hertiglig och steg sedan allt mer och mer.

Kyrkogården Pére la Claise besåg jag också. Man vandrar der som mellan gator af grafvar. Den anlades 1804. Hvarje familj, hvilken har råd, bygger riktigt stora kapell öfver sina familjegravvar. Dessa hafva merendels glasdörrar eller åtminstone öfversta delen af glas. Derigenom blickade jag in på flera och såg ett altare med de dödas porträtter i ramar samt ålder och namn. Oftast stod äfven utsatt sjukdomens namn, hvaraf den aflidne dödt. En mängd granna vaser eller blomkrukor stodo der bredvid med konstgjorda blommor uti, och väggarne voro beklädda med svarta och hvita perlkransar. Sådana funnos på hvarje graf i mängd. Det göres vallfärder, messor läsas och ljus brännas. I det lilla, till kyrkogården hörande kapellet, lågo många på knä och bådo framför de antända ljusen. Men det hindrade dock ej, att de midt under det de bådo och korsade sig vände på hufvudet och sågo på de inträdande.

På kyrkogården hafva Rothschildarne sin familjegrav. Der hvilat ock Duc de Morny, halfbror till Napoleon III. En mycket vacker graf ådrog sig min uppmärksamhet, och då jag gick närmare läste jag derpå: "Chopin, le grand pianist". Öfver hans graf står gråtande musikens gudinna. Äfvenså läste jag namnen Racini, Cherubini och Rossini.

Palais Royal samt Tuillierierna besågos äfven. Hvilka storartade byggnader och dito trädgårdar derinom med sina spelande vattenkonster. Ack! det vill en annan penna än min att beskriva allt detta. Jag endast såg och njöt samt häpnade öfver det jag såg. Det nya Hôtel de Ville var nästan färdigt. Skönt är det att se. Det lär kosta 60 millioner francs. Högst upp på taket står 10 förgyllda byster, hvilka från gatan synas vara i kroppsstorlek — hur höga måste de då ej vara! Ja, der finnas i sanning byggnader för hvars skull herrar byggmästare borde göra en resa dit. Huru små och obetydliga synas ej våra största hus jemförda med de minsta i Paris, vare sig privata eller offentliga. Vi hafva der t. ex. "La Bourse" och "Nya Operan", hvilken sistnämnda dock nu var stängd, så att jag endast fick njuta af dess storartade yttre. Men i det stället besökte jag Theatre Municipale de Châtelet vid Place du Châtelet. Der uppfördes

då "Milles et Nuit". Och det var i sanning trolleri alltsammans. Hvilka dyrbara kostymer och sköna dekorationer. Sängen vill jag ej berömma. I denna pjäs förekommo nu öfver 200 personer, 30 à 40 hundar, 12 hästar, 2 elefanter och 1 tiger. Det är endast större féerier och scenerier som der uppföras. Teatern rymmer 3,352 åskådare. Ej numererade platser som hos oss, men dock till olika priser förstås.

Vid Rue de Sèvre ligger det storartade etablissement "Au bon marche!" Firman eger hela kvarter och har öfver 200 hästar, hvilka dagligen köra hem varor till kunderna. Huru många rum, som detta etablissement innehåller, vet jag ej. Man kan der *få allt* utom mat och dricksvaror. En liten springkälla af Eau de Cologne sprider en god lukt. Der doppar man sin näsduk helt och hållet om man vill. Då jag genomgått flera rum, var jag trött. "Kom, vill du hvila", sade min syster och förde mig in i den näpnaste lilla trädgård, hvilken var emellan tvenne rum. Der funnos speglar, lavoier, m. m. "Är du törstig, frågade hon änyo, "Ja, det är ej utan". Strax blef jag förflyttad till ett stort rum, der en mängd betjenter i blått livré betjenade allmänheten med att servera olika safter och lemonader — för intet. Vissa dagar får man bonbon dertill! Som jag ofta förut sett "Milles & Nuit", trodde jag mig i verkligheten förflyttad till sagornas land. Flera hundra biträden äro der sysselsatta. Efter några små uppköp der, gingo vi till en annan stor affär vid namn "Le grand Magasin Louvre". Den bedrifves ock i stor skala, men jag föredrog den förstnämnda, kanske mest för förfriskningens skull.

På Place de la Concorde afrättades Marie Antoinette. En stor hög obelisk utvisar platsen. På hvarje sida om denna äro stora vattenkonster. Hela torget är beklädt med gaslyktor. Rundtomkring och mellan hvarje af dessa äro lyktor för de elektriska ljusen. Att se Paris om aftonen, då gasen täflar med de elektriska ljusen, är bländande.

Vid ett af de större torgen, jag minnes nu ej rätt hvilket, finnas byster med vapen af de provinser, som före kriget till-

hörde Frankrike. Kring bysten af Elsass hänger numera alltid en lagerkrans med — långa sorgflorsändar.

"Statun de la Republique" är också en skön prydnad för platsen, der den står. Och detta var hvad jag hann att se under de sju dygn, jag gästade Paris.

Sista aftonen, jag var der, var jag med mina släktingar bjuden till Prinsessan Christine af Bourbon. Vicomtesse de Trancasa, comtesse de Garowsky, systerdotter till Drottning Isabella af Spanien och kusin till Alfonso, Spaniens nuvarande konung, är hon, sedan sin förmålning med Vicomte de Trancaso, bosatt i Paris. Hon var enkel och glad, endast 24 år. Liflig som en spanjorska, egde hon dock ej deras beprisade skönhet. Hemmet var, förstås, furstligt. Öfver hvarje spegel syntes det bourbonska vapnet. I största salongen stod midt på golfvet ett rundt divanbord. Derupå finnas porträtter af hela hennes släkt, d. v. s. endast kungliga personer. Drottning Isabella tog sig minst kunglig ut, men deremot var drottning Mercedes, Alfonsos första gemål, hänryckande skön. Och hvilket himmelskt utseende! Hon var för skön och god för denna världen. Prinsessan omtalade med tårar i ögonen hennes sista stunder. Som man vet, var spanska folket emot detta parti för deras konung, men de ungas trofasta kärlek segrade dock till slut, och de blefvo förmälda, men hur kort blef ej deras lycka. Strax före vigseln fick den unga drottningen in förgift på anstiftan af en nära anhörig till konungen. Det verkade ej hastigt, men gjorde dock hemska framsteg, ty från att vara glad och lycklig blef hon slö och liknöjd för allt. Hon lefde dock flera månader i detta sorgliga, glädjelösa tillstånd. Konung Alfonsos förtviflan var förfärlig. Då drottningen såg sin gemål gråta sade hon: "Ack! gråt ej min älskade, det gör mig så förtviflad, jag vill ej lemna dig, men måste dock dö." Då hon låg på sitt yttersta och konungen gråtande låg på knä vid hennes dödsbädd, voro hennes ögon nästan brustna, och hon låg der så stilla och fridfullt, men hon öppnade dock ögat och famlade efter konungens hand, förde den till sina kalla, bleka läppar och hviskade: "O, Alfonso, så kort lycka, efter så mångårig och trogen kärlek!"

Bruket i Spanien är, att då någon dött, inträder en procession af munkar för att med någon sorts smörjelse bestryka den döde. Troende att hon redan var afsomnad, böjde en munk sig ner och strök på hennes panna, men drottningen frammumlade knappast hörbart: "Dröj litet, jag är ej död ännu, men snart". Dock slocknade slutligen detta unga lif, skönt ända in i döden. Innerligt var hon älskad och sörjd af alla som kände henne. Intet öga var torrt, då prinsessan slutat, och jag kunde ej vända min, af tårar skymda blick från det älskliga öfverjordiska ansigtet midtemot mig, hvilket ur sin förgyllda ram blickade så vemodigt, liksom anade hon redan i förtid, att hennes lycka skulle blifva så kort.

Konungen är nu omgift med en österrikisk prinsessa, och lära de vara lyckliga, ty hon är lika förständig som god. Men aldrig glömmer Alfonso, Spaniens konung, sin första och säkert enda kärlek. Den nuvarande drottningen har, till minne af den föregående, kallat sin lilla dotter för Mercèdes. Äfven har hon låtit måla, till present åt konungen, hans första gemäls porträtt i kroppsstorlek. Hon lär der vara lefvande skön. På detta sätt har denna senare gemålen vunnit konungens tillgifvenhet och, hvem vet, kanske kärlek.

Prinsessan talade också om sin barndom samt sade, att hon var rätt sjelfsvåldigt uppfödd och bortskämd af sin mor hertiginnan. Vicomten, hennes gemål, var lika enkel och angenäm som hon, samt visade mig deras många album m. m. Vi drucko thé med confiturer. Aftonen och natten förflöto hastigt. Värden sjelf sjöng några portugisiska sånger, hvaraf vi ej förstodo orden, men melodien var vacker och rörande. Min systerdotter spelar väl och fick ej, trots sitt nekande, slippa undan. Kl. $1\frac{1}{2}$ på natten voro vi åter hemma, och var detta slutet af mitt vistande i Paris, ty kl. 12 dagen derpå skulle jag resa.

Min systers hem var elegant, med förgyllda möbler, hvilket, i mina ögon, såg riktigt "kungligt" ut. Deras lilla trädgård var förtjusande, fastän riktigt "en miniature". Parisarne äta sent middag, men så taga de också skadan igen då. Vid en middagsbjudning hos mina släktingar serverades 10 rätter mat. Jag

träffade der en stockholmare, bankir G—m—t. Han talade mycket om Christina Nilsson, och tycktes vara särdeles förtjust i henne och hennes anspråkslösa väsen.

Efter ett hjertligt afsked från mina anhöriga lemnade jag Paris med saknad. Oaktadt jag ej ville bo der för alltid, kan jag ej neka till, att jag tror man skulle trivas der. Men nej! Jag vill aldrig lemna Sverige. Jo! för en tid, för att lära känna andra länder, seder och bruk.

Dagen efter det jag anländt tillbaka till Rouen, skulle vi fara derifrån, men blefvo uppehållna ännu ett dygn. Den 29 Juni voro vi dock färdiga att resa. Vädret var lika herrligt som vägen var skön, och ånyo njöt jag af den tjusande naturen. Vi måste kl. $\frac{1}{2}$ 9 ligga för ankar, emedan det var lågt vatten. Kl. 7 på morgonen fortsattes färden, det duggregnade litet, men så småningom klarnade himlen. Vår färd gick då till Newcastle — ett ställe just ej att jemföra med det jag lemnat. Som jag varit der flere gånger, for jag denna gång ej in till Newcastle, utan stannade i det sotiga, otrefliga Shields.

En eftermiddag reste vi öfver till Sunderland, för att helsa på goda vänner, hvilka vi der lärt känna, nemligen mäklare Th—sen. Det är det enda engelska hem jag känner, der jag finner trefnaden och gästfriheten ej bannlysta, men så är han ock en hygglig norrman och hon en älsklig, söt och hurtig engelsk qvinna. Deras 7 små barn äro riktiga praktexemplar af helsa och glädje. Som deras ene son insjuknat, blef vårt vistande der ej långvarigt, men kärt var i alla fall att få träffa dem.

Vi stannade endast fyra dagar i England och derifrån togs färden till Reval.

Då man sett Paris, förefaller allt så smått och enkelt, ty hvar får man se sådana gator endast? Rivoligatan anses hålla $\frac{1}{2}$ mil (svensk) i snörrät riktning. Den inre staden har ju hundratals gator, der en främling måste förvilla sig. Gatorna äro breda som torg och långa som en eller flera mindre städer. De äro merendels belagda med jordbeck. Der åstadkommes nästan intet buller, och man går som på ett golf. Gatorna spolas dagen igenom. Belysningen från bodar och gator är bländande.

Det påstås ju att man i Paris kan leta upp en knappål midt i natten på gatan. Jag glömde nämna att Nôtre Dame ligger på en ö omfluten af Seinen midt i staden. Kyrkan är bygd i spetsbågsstil, och de båda afstympade tornen taga sig mycket eget ut; flere småtorn finnas der, samt en hög förgylld spira i midten af kyrkan.

Herrliga fönstermålningar äro vanliga öfverallt i franska kyrkor, liksom äfven stor rikedom på i sten uthuggna prydnader. Af sådana funnos här vid ingångarne, samt uppe i tornen hvilande kolossala djur, hvilkas vidöppna gap ingåfvo en obehaglig känsla.

Tuillerierna har jag ej heller talat om, med deras rader af palatser och vidsträckta trädgårdar. Palatsernas längd och bredd svara ej mot deras höjd. Det var motsatsen i Alexandria. Då jag nu tänker på de ödeläggelser och mord som der egt rum, kan jag ej annat än af fullaste hjerta tacka Gud, att vi så lyckligt kommo derifrån. Jag tycker mig se dessa råa djuriska menniskor, med hvilken njutning de röfvade samt mördade.

Vår färd från England till Reval gick ganska fort, oaktadt det stormade rätt friskt. Vi voro dock vid framkomsten glada att vara der. På färden dit sågo vi Höganäs, viken med kyrkan, en liten herrlig plats med vacker grönska. Helsingborg med Kärnan, Ramlösa och Sofiero, hvilket ligger utmärkt vackert.

En oräknelig massa segelfartyg och ångbåtar vimlade om harandra i Sundet. Helsingör ligger midt för Helsingborg och straxt utanför ligger det namnkunniga Kronborgs slott. Slottet Kulla Gunnarstorp är ansedt för den praktfullaste enskilda boning i Norden.

Reval i Estland är en gammal svensk stad, hvilken blef rysk tillhörighet 1809. De gammalmodiga husen med sina långa trätrappor och låga förstutak förefalla oss rätt besynnerliga. Smala gator. Der finnas rätt många svenskar, dock äro finnarnes och tyskarnes antal öfvervägande. Högst få ryssar finnas. I alléerna uppdyker en och annan vacker villa, men de äldsta husen äro dock de flesta. Ryska språket får man nästan ej höra der; ty den så kallade lägre befolkningen talar mest finska.

Utanför staden ligger en herrlig park, anlagd af Peter I på 1720-talet. Den påminner mycket om Djurgården vid Stockholm, ehuru vackrare och vidsträcktare. Ett ganska enkelt, men vackert slott, kalladt Kathrinathal, efter Peters gemål Katharina, pryder platsen. Det är rätt ovanligt, ty hela slottet är rappadt, utom trenne stenar, hvilka lysa så rödt emot det hela. Dessa bar Czar Peter med egen hand inmurat, därför få de aldrig rappas.

Han lät inreda detta till kejsarinnans lustslott och underhålles det väl ännu, ty ibland bebos det af furstliga personer ou sommare. Som det nu var stängdt, fick jag ej bese de deri befintliga märkvärdigheterna och gammaldags, antika sakerna; men genom ett öppet fönster såg jag de rätt vackert målade och med ornamenten försedda taken.

Längre fram i parken hafva vi det af Peter bebodda lilla låga huset. Rödmåladt, af stora klumpiga hjelkar, kan man ej tro, att det varit boning för Rysslands czar. Då man inkommer till höger i förstugan och går några trappsteg upp, kommer man in i ett rätt stort rum. Detta var kejsarens mottagningsrum eller domarerum, som de kalla det. En högkarmad länstol i ena hörnet utvisar, hvar kejsaren brukade sitta, och rundt omkring stodo äfven högkarmade stolar, dock ej lika kejsarens. I dem sutto hans kavaljerer, samt de "som med dem till domsutto". Vid väggen, der kejsarens stol står, är fästad en grönmålad lykta på hög stång, antagligen det enda ljus, som då upplyste en kunglig boning. Två mycket långa fönster finnas i detta rum. I ett af dessa äro fyra byster af kejsarinnor uppställda, och två byster af affidne kejsare stå i det andra. Ett ovalt, stort, klumpigt ekbord stod midt för kejsarens stol, betäckt med en grå maläten bordduk. Midt på bordet stod en prydnad af trä, pyramidformig. Dess öfversta spets — ungefär $\frac{1}{2}$ aln lång — kunde lyftas af och med dennas slag i bordet äskade kejsaren tystnad. Vid rummets ena vägg stod en byrå, äfven af ek, mycket anspråkslös; deri förvarades kejsarens linne och i det till byrån hörande lilla skåpet förvarades medikamenter!! Hur obetydligt måtte ej förrådet af båda delarna varit. Rummet

innanför hade varit kejsarparets sofgemak. Der stod ännu dess stora imperialsäng, klumpig, med sänghimmel och omhängen. De senare hängde nu i trasor. Öfver täcket, som hvilade derpå, hade ock Allhärjaren-tiden gått med tunga steg. En madrass och två små kuddar voro deras enda sängkläder. På andra sidan om dörren stod en lika stor säng, men utan himmel och omhängen. Der hade de uppvaktande kavaljererna legat, i samma rum, såsom den tidens bruk var. Under kejsarens säng stod ännu det par tofflor han sjelf förfärdigat och begagnat. De voro väl bibehållna. I hvarje hörn fans ett litet hörnskåp, och emellan de två i rummet befintliga fönstren hängde en fördom förgyld spegel.

Lummiga och urgamla träd, hvilkas löfrika grenar slogo emot fönstren, hviskade om gamla minnen från det tidevarf, då lefnadssättet var så enkelt. Ock dock, hvem vet, kanske voro dessa krönta hufvuden mycket lyckligare i all sin enkelhet, än de, hvilka nu, i samma land, äro fångar i sina egna riken!

Då man gick en trappa ned, hade man köket till höger. Hur anspråkslöst! En stor spis, ofvanpå hvars hall säkert månet villebråd stekts på spett, gick från vägg till vägg. Skorstenen, otroligt hög, var så bred, att min man och jag godt kunnat gå ut arm i arm derigenom. Det måtte varit friskt att stå der i blåsväder.

En och en half trappa upp var matsalen. Ett aflångt ekbord samt tolf stolar voro de enda möbler som funnos der. Schaggen hade varit grön eller röd, men färgen kunde nu ej urskiljas. Jag behöfver väl ej omtala, att jag der i stället bröt mot sjunde budet. Ty nu finnes i min ego en liten bit af omhänget kring kejsarparets säng, samt en bit af tyget på kejsarens domarestol. Och detta var Peter den stores älsklingslott! Der tillbringade han kanske mången lycklig dag, skild från regeringsbekymmer och purpurmantelns tvång.

Der fans ej en garderob, ej ett skafferi, endast en liten obetydlig källare samt en vind rakt under takåsen. Ett stycke från denna "kejsarliga" boning låg Peters "badstuga", äfven rödmålad. Den såg ut som våra enklaste låga torparstugor. Till

höger var afklädningsrummet, tomt, till venster sjelfva badstugan. En hög ställning stod längst fram vid en vägg. Den var af trä med några trappsteg upp, med en liten upphöjning för hufvudet. Och dit upp spatserade Czar Peter, för att lägga sig att svettas samt låta sina kammarherrar piska Herrans smorda med björkris. I ugnen eldades med kanonkulor.

Hundraåriga ekar och lindar breda sina vida lummiga kronor öfver herrliga blomsterrabatter och krattade gångar. På ett ställe i parken finnes en större grässoffa med små blomstersängar på sjelfva ryggstödet. Denna är anlagd af Rysslands nuvarande kejsare då han var barn och lycklig. Neråt hafvet finnes badhus. Då man kommer fram på en af gångstigarna sluta sig trädens kronor samman, oaktadt vägen är ganska bred, och de bilda en förtjusande ram till det vackra herrliga hafvet, der fartyg af alla nationer plöja vågen.

Staden eger en svensk kyrka, men som den var låst, fick jag ej bese den. Två nihilister hade blifvit fängslade ett par dagar innan vi kommo, annars är det rätt fredligt i den lilla staden. Man säger lilla staden, oaktadt den eger 50,000 innevärnare. Komme de hedervärda Kungelfsboarne dit, skulle de bestämdt känna sig hemmastadda, ty gatorna i Reval likna fullkomligt deras enda gata. Man kan bryta fötterna ur led på de ojemna stenarna.

Vägen från Reval till Kotka varade endast från kl. $\frac{1}{2}$ 8 på aftonen till 8-tiden på morgon. Under tiden passerade vi förbi ruinerna af fästningen Svensksund.

Kotka är nyanlaggd stad vid Kymmene elfs östra utloppsgren. Ingen stenlagd gata finnes. Torget är litet och obetydligt. Knappast ett träd finnes i staden, hvilket ger skugga. Alla hus äro af trä. Af gamla Kotka kvarstå endast ryska kyrkan samt ett par små obetydliga hus. Staden brändes 1856, men dessa byggnader räddades genom en gumma, hvilken satte sig på trappan och läste böner högt, samt hotade fienden med allt möjligt. Hur det var blef kyrkan räddad. Samma qvinna deltog i ett krig, förklädd till karl, och fick medalj för tapperhet. Jag besåg kyrkan. Prålig som alla ryska kyrkor, med blommor och ljus,

och väggarne beklädda af porträtter af helgon m. fl. i de bjer-
taste färger. Det finnes inga sittplatser i de ryska kyrkorna,
utan der står församlingen. Jag var högst uppe i tornet, och
der funnos åtta klockor, just ej af någon synnerlig storlek. De
voro så gamla, att de flesta voro sönder och spruckna. Jag
plockade med mig några små stycken af två.

Vårt största nöje i Kotka bestod uti att fiska samt plocka
smultron och blåbär.

En ung missionär, född göteborgare, vid namn Bergman
var vårt dagliga sällskap. Han var en ovanligt hygglig ung
man. Enkel och anspråkslös, kunde han vara glad som ett barn,
men var innerligt religiös. Hur förklarades icke hans ansigte,
då han talade om, att om två år hoppades han vara färdig att
fara ut och verka bland hedningarne! Han förde ej ordet på
läpparne jemt, men hans handlingar och varma nit visade, att
han var sannt gudfruktig. Han var bekant med pastorerna
Wieselgren och Osterman, samt bad om sin helsning till dem,
ifall vi någon gång träffades.

Kotka är omgifvet af en ganska vacker natur. Öfverallt
finnas holmar i elfven, hvilket ger nejden ett romantiskt utse-
ende. Tätt bredvid hvarandra synes sågverk vid sågverk. Hvarje
afton tändes vid hvarje sågverk stora eldar af ved, som brännes
upp. Hur önskade jag ej att jag skulle haft ett vinterförråd
deraf i Göteborg! Efter åtta dagars vistande der, reste vi till
Helsingfors. Sveaborgs starka fästning tager sig bra ut från
inloppet.

Staden Helsingfors har ett rätt vackert läge vid Finska viken.
Synnerligast tilldragande är den ryska kyrkan, hvilken, högt
belägen, ovilkorligen väcker uppmärksamhet. Den är brun till
färgen, och taket med sina torn och förgyllda spiror lyser i solen.
Hela taket ser ut som om det snöat derpå, som om ett tjockt
lager af rimfrost hvilade öfver det hela. Det imponerar på hvar
och en, som ser det. Ett palatslikt hus var under byggnad; det
var en privat mans egendom. Det påminde om "Grand Hôtel" i
Stockholm. Inuti staden fans en liten trädgård med schweitzeri,
der man fick höra rätt god musik, ehuru hvarje qväll samma

stycken. Utom staden finnes en större trädgård med schweitzeri, der man superar godt. Butikerna voro ej stora, och biträdena deri stela och otillgängliga. Sällskapslifvet lär vara sådant också. Vid en konsert eller bal passas det t. ex. ej att man går från den plats, man från början fått, äfven om man ser bekanta på motsatta sidan. Och det hör till goda tonen att gå — innan de sista styckena spelas eller sjungas på en soirée. Ja! stela sågo de hedervärda Helsingforsboarne ut. Jag gjorde dock bekantskap med en mycket älsklig fru. Hon hade granna ögon och såg, i mitt tycke, rätt bra ut. Men hon var ej infödd der, utan Malmöbo.

Vi fingo dröja der längre än ämnadt var, och på hemvägen hade vi åter vår vanliga tur: *svårt väder*, så stormigt att kaptenen trodde sig böra vända och gå in till Malmö, men hur det var fortsattes färden, och vi landade lyckligt i Göteborg den 1 Augusti efter 100 dagars frånvaro. Hur lycklig jag var, då jag åter såg Göteborg kan jag ej beskrifva. Min mor och barnen stodo i fönstren i vårt hem och vinkade, och kort derefter slöt jag alla i min famn.

Äfven då fuktade en tår mitt öga, när jag genomgick hvad jag upplefvat, samt hur annorlunda allt kunnat vara. Jag tackade innerligt Gud, att vi alla åter sågo hvarandra friska och glada; och med utesäglig fröjd slöt jag min lille älskling i min famn, så lycklig att ega honom qvar, då jag åter var hemma. Alla som återsett mig hafva knappast känt igen mig, så mager hade jag blifvit. Ja, Egyptens luft är ej nyttig för oss européer och aldrig vill jag dit igen. Jag köpte i Alexandria en blomma kallad Jerichorosen. Den består af en torr stängel, hvars många qvistar visa sig om hvarandra. Det påstås att den kan gömmas flera hundra år och ändå blomma på nytt genom att läggas i ljumt vatten. Då framspricka hvita korsformiga blommor. I Palestina växer denna ros på de torraste ställena, der solen förtär allt annat. I Augusti bortföras af vinden de torra frökornen och slå rot på andra ställen, och ur dem uppskjuta slutligen nya skott samt hvita blommor. Folktron upplyser om, att det var på denna planta, som Jungfru Maria hängde

Jesu-barnets linda och därför blommar rosen från Jul till Påsk. Allt detta berättade en arab mig. Linné har gifvit blomman namnet *Anastatica*, hvilket betyder uppståndelseblomman.

I Kathrinental vid Reval funnos många vackra ovanliga växter — dock naturligtvis ej någon sådan som denna. Då jag vandrade i dessa skuggrika hundraåriga gångar, undrade jag om ej kejsarens fot mer än en gång trampat den vägen. I slottet "det röda" satte jag mig i hans domarestol, samt lät fantasien framtrolla det förflutna för min blick.

Jag vandrade så tankfull i Peters gamla sal;
Der satt han förr, den store, och höll till folket tal.
Allt stort, som sjelf han ville, till verklighet han dref,
Hans tankar och hans snille en efterverld uppskref.

Framåt det var hans lösen — man mycket derom sport —
Hur kraftigt det han sade, hur nyttigt det han gjort!
Så mycket godt han tänkte — så full af mod han stred.
Han följde tidens anda, om ock han älskat fred.

Han aktade ej purpurn — han var en folkets man,
Hur enkel och hur flärdlös i all sin storhet, han!
Jag sett hur guldets bleknat uti hans sofgemak
Och tiden ristat runor i väggar der och tak.

Men Czarens minne lefver så troget ännu der,
Och spökena de vandra i parken han haft kär.
Czar Peter än hörs tala, man än hans vålnad ser,
När nattens skuggor falla och solen hon gått ner.

Tre stora tegelstenar i slottet finnas än,
De falla strax i ögat — legenden talar se'n.
Att han dem sjelf har murat, det minnet ock man har
Af Rysslands förste Peter, af Rysslands store Czar.

Och nu farväl, I mina kära vänner! hvilka följt oss med tankarne i solljus och storm, med hopp och fruktan. *För eder och till eder* har jag skrivit detta. Jag ville låta er blicka in i alla de förhållanden, jag varit uti, sedan vi sist sågo hvarandra. Förmågan att skildra är ej *så stor* som den goda viljan — men jag hoppas dock, att edert öfverseende är *störst*, och i *det hoppet* nedlägger jag min penna — glad att snart mundtligt kunna få besvara edra frågor. Till dess farväl!

H. B—n.

Är det tvunget till att borta vara.
För att hemmets värde rätt förstå.
Jag kanhända kan det nu förklara:
Menskan blir ju aldrig nöjd ändå.

Man vill se och njuta utaf verlden,
Hemmets krets så liten synes bli,
Men är önskan uppfylld — slutad färden
Fins ej land så skönt att vistas i.

Ej jag vill med Söderns länder byta
Bort det landet, der min vagga stod.
Nordanvinden — gerna må den ryta,
Jag är nöjd med allt på fosterjord.

Dödens engel bryter en gång bandet,
Som vid lifvet, som vid allt oss fäst.
In i döden blir dock fosterlandet
Det af allt som synes menskan bäst.

◆◆

